

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΕΥΤΑΣΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
ΚΑΡΟΛΙΑΣ ΠΑΥΛΟΣ
ΛΕΒΙΑΔΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ ΣΤΕΛΙΟΣ
ΨΑΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

«Στήκετε καὶ κρατεῖτε, τὰς παρα-
δόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου
εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Θεσσαλονικεῖς
Β'. ἐπιστολῆς Κεφ. Β'. στίχος 15).

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΑΙ

ΠΑΝΑΓΩΤΗΣ ΛΑΜΕΡΑΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΤΤΟΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΣ ΒΛΑΧΑΒΑ ΑΡΙΘ. 4
ΑΘΗΝΑΙ

“ΧΑΙΡΙΟΙΣ ΣΤΑΥΡΕ, ΤΟΥ ΠΕΣΧΟΝΤΟΣ ΑΔΑΜ Η ΤΕΛΕΙΑ ΛΥΤΡΩΣΙΣ,,

Ἡ τρίτη Κυριακὴ τῶν νηστειῶν, ἡ ἐπιλεγομένη τῆς **Σταυροπροσκυνήσεως**, εἶναι ἡ ἐτέρα τῶν δύο ἑορτῶν τοῦ ἔτους, καθ' ἃς ἡ Ἐκκλησία προβάλλει εἰς προσκύνῃσιν τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν τοῦ Κυρίου Σταυρόν. Ὁ λόγος, δι' ὃν κατὰ τὴν σημερινὴν Κυριακὴν ὠρίσθη ἡ τοῦ Σταυροῦ προσκύνησις, εἶναι προφανές. Ἀρξαμένης πρὸ τριῶν ἑβδομάδων τῆς Τεσσαρακοστῆς, οἱ ἀληθεῖς χριστιανοί, ἐν νηστεία καὶ προσευχῇ καὶ κατανύξει καρδίας, παρακολουθοῦσι τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας, πιστεύοντες ἀκραδάντως, ὅτι διὰ τῆς νηστείας, ἣτις «ἐκτέμνει πᾶσαν κακίαν», καθαριζόμενοι ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν, θέλουσι καίνασθαι ἅξιοι νὰ προσκυνήσωσι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ νὰ τύχωσι τῆς Θείας Αὐτοῦ Χάριτος.

Ἄλλ' οἱ διανύοντες μακρὰν ὁδὸν ἔχουσιν ἀνάγκην καὶ μικρὰς ἐν τῇ μεταξὺ ἀναπαύσεως, ὅπως γλυκάνωσι τὸν κάματον αὐτῶν καὶ δυνηθῶσι διὰ τῶν ἀνακτωμένων δυνάμεων αὐτῶν νὰ συνεχίσωσι τὴν πορείαν τῶν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ νηστεία καὶ ἡ προσευχὴ εἶναι σκληρὸς καὶ τραχὺς ἀγὼν, οἱ δὲ εἰς τοῦτον ἀποδυνάμειοι ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς Θείας ἐνισχύσεως, ἀλλὰ καὶ ἀνέσεως ἅμα ψυχικῆς, ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦτον ἀκριβῶς τὸν λόγον προβάλλει σήμερον εἰς προσκύνῃσιν τὸν Τίμιον Σταυρόν, τὸ

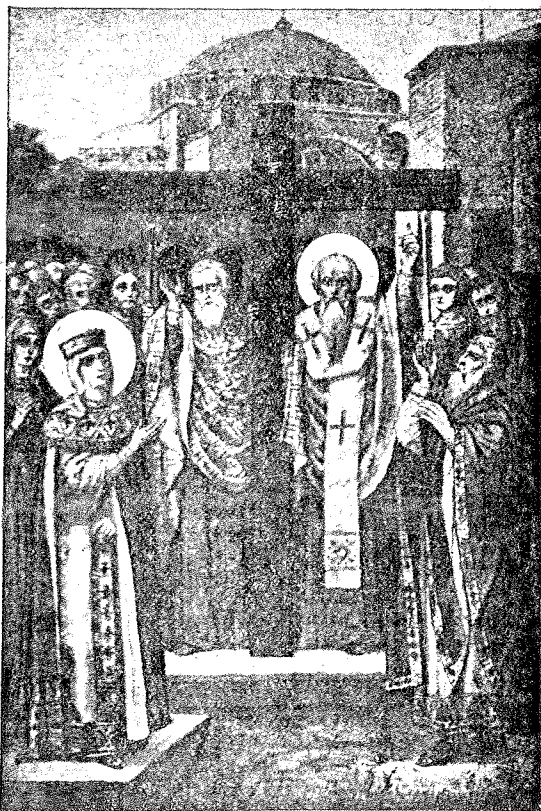
μέγιστον τοῦτο τῆς χριστιανικῆς πίστεως στήριγμα ἵνα οἱ χριστιανοί, ἀντλοῦντες ἐξ αὐτοῦ τὴν Θεϊαν ἐνίσχυσιν, διὰ νέων ψυχικῶν καὶ σωματικῶν δυνάμεων, διαπλεύσωσι καὶ τὸ λοιπὸν τῆς νηστείας μέγα πέλαιος.

Καὶ ἀληθῶς! Τὶ ἄλλο ἦτο δυνατόν νὰ χρησι-

μεύσῃ ὡς μέσον τῆς ἐπὶ τῶν πιστῶν ἐπελεύσεως τῆς Θείας χάριτος, εἰμὴ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον, ὑπομιμνήσκον τὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους σταυρικὸν τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου θάνατον, παρέχει τὴν βεβαίαν ἐλπίδα, ὅτι οἱ νομίμως ἀθλοῦντες καὶ τὰς Θείας ἐντολὰς φυλάσσοντες, ἀλλὰ καὶ σταυροῦντες τὰ πάθη τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος αὐτῶν, θέλουσι τύχη τῆς Ἐπουρανίου δόξης καὶ βασιλείας;

Ὅντως! Ὁ Τίμιος τοῦ Κυρίου Σταυρός, ὁ φύλαξ οὗτος πάσης τῆς Οἰκουμένης, ἡ ἀληθὴς αὐτῇ ὠραιότης τῆς Ἐκκλησίας, τὸ κραταίωμα τοῦτο τῶν εὐσεβεστάτων ἡμῶν Βασιλέων, ἡ δόξα τῶν Ἀγγέλων καὶ τὸ δεινὸν κατὰ τῶν δαιμόνων τραῦμα, εἶναι τὸ μέγιστον τῶν πιστῶν στήριγμα. Διότι διὰ τοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ ἀπηλλάγημεν ἀπὸ τῆς

ἁμαρτίας, εἰς ἣν ἐβυθίσθημεν ἐν τῇ Ἑδέμ, τῆς ὁποίας τὴν πύλην, κατὰ τὸ ἱερὸν λόγιον, δὲν φυλάττει πλέον ρομφαία φλογίνη, «Ὁυκέτι φλογίνη ρομφαία φυλάττει τὴν πύλην τῆς Ἑδέμ», ἀλλὰ

Ἡ Γ'. Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν. Ἡ Σταυροπροσκύνησις

πρὸ τῆς ὁλοῦς ἐπιστάς ὁ Κύριος, λέγει τοῖς ἐν τῷ Ἀδρ: «**Εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον**».

Ὁ **Τίμιος Σταυρὸς** ἀπὸ τῆς εὐρέσεως αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἁγίας Ἐλένης καθιερώθη ὡς τὸ **ἐπίσημον καὶ ἱερὸν τοῦ Χριστιανισμοῦ σύμβολον**. Αἱ εἰκόνες τῶν ἱσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης ὡς ἔμβλημα αὐτῶν φέρουσιν ἐν τῷ μέσῳ τὸν **Τίμιον Σταυρὸν** ἢ Ἐκκλησία ὁρίζει τὴν 14ην Σεπτεμβρίου ὡς ἡμέραν μεγάλης ἐορτῆς πρὸς ὕμνον καὶ δοξολογίαν τοῦ ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντος· εἰδικὸς δὲ τῆς ἑκτῆς Οἰκουμένης Συνόδου Κανὼν ὁρίζει τάδε: «**Τοῦ ζωοποριοῦ Σταυροῦ δείξαντος ἡμῖν τὸ σωτήριον, πᾶσαν σπουδὴν ἡμᾶς τιθέναι χρὴ, τοῦ τιμὴν ἀξίαν ἀποδιδόναι τῷ δι' οὗ σεσῶσμεθα τοῦ παλαιοῦ παραπετώματος. Ὅθεν καὶ νῦν καὶ λόγῳ καὶ αἰσθήσει τὴν προσκύνησιν αὐτῷ ἀπονέμωμεν**».

Ἐν τοῖς τελευταίοις ὅμοις χρόνοις ἡ λύμη τῆς ἀσεβείας καὶ τῆς ἀθείας, ἡ ὑπὸ τὴν ψευδῇ καὶ ἐπιπλαστον νεωτέραν **δῆθεν** ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν θρασείαν τὴν κεφαλὴν προβαλοῦσα, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν σημειῶσιν τοῦ τύπου τοῦ Σταυροῦ ὡς τι ἀναξιοπρεπὲς καὶ κατώτερον τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἀναπτύξεως (!) ὑπολαμβάνουσα, τὴν λύσαν αὐτῆς κατὰ τῶν ἐμμενόντων εἰς τὴν διὰ τοῦ Σταυρικοῦ τοῦ Κυρίου θανάτου θεμελιωθεῖσαν πίστιν οὐχὶ σπανίως ἐκδηλοῖ διὰ τῶν ἀσεβῶν καὶ ἀθλίων ἐκείνων κατὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὕβρεων (!), χωρὶς οὔτε ἡ Ἐκκλησία, οὔτε ἄλλος τις θεσμὸς οὐδὲν οὐδέποτε κατ' αὐτῶν νὰ λάβῃ μέτρον!

Ἄλλ' ἡ ἀπειρος τοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ ὑψωθέντος ἐπιείκεια, ἥτις καὶ αὐτοὺς τοὺς σταυρωτὰς Αὐτῆς συνεχώρησε διὰ τοῦ: «**ἄφες αὐτοῖς, σὺ γὰρ οἶδας τί ποιοῦσιν**», ἃς γίνῃ ἕως ἐπὶ τῇ καταπτώσει ἡμῶν ταύτῃ, καὶ τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν θεραπεύουσα, ἃς συγχωρήσῃ καὶ ἡμᾶς καὶ αὐτοὺς καὶ ἃς φωτίσῃ πάντας ἵνα, ὅπως εἰς τὰς εἰκόνας τῶν ἱσαποστόλων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, οὕτω καὶ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διαλάμπῃ πάντοτε ὁ τοῦ Κυρίου Σταυρὸς μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: «**Εἰς ἄγιος, εἰς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς, Ἀμήν!**».

Κ. Α. ΨΑΧΟΣ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΣΥΜΕΩΝ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διάλογοι Ἐκκλησιαστικοὶ κατὰ πασῶν τῶν Αἰρέσεων

Διάλογοι Ἐκκλησιαστικοὶ Ἀρχιερέως καὶ κληρικοῦ κατὰ Ἀθένων, Ἑλλήνων τε καὶ Ἰουδαίων καὶ πασῶν τῶν Αἰρέσεων, καὶ περὶ μόνης Πίστεως τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὰ πάντα ἐκ τῶν Ἀγίων Γραφῶν, καὶ Πατέρων ἐρανισθέντα, συντεθέντα πρὸς Ἀπολογία τιν, ὅσα κατὰ καιροὺς ἠρώτησαν αὐτὸν διάφοροι Ἑθλαεῖς.

Ἀρχιερεὺς καὶ Ἐκκλησιαστικὸς

Ἀρχ. Πειθόμενοι, ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, τῷ Μονογενῇ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῇ ζωῇ Σοφίᾳ τῷ Θεῷ Λόγῳ, ὅστις χαρίζεται λόγον ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματος, καὶ εἰσακούων εἰς ἡμᾶς κατὰ τὴν ἐντολήν, ἐρχομαι, νὰ λόσω ὅλα ἐκεῖνα, δι' ὅσα μ' ἐρωτήσατε. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ λόγοι σας πρὸς ἡμᾶς, καὶ οἱ ἰδιοὶ μας πρὸς ἑσᾶς, θέλουν γένῃ ὡς ἐν εἰδεί ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως, καὶ ἐν σχήματι διαλόγου. Καὶ πρότερον μὲν θέλωμεν τάξει ὡς ἐρωτῶντα ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ἀρχισεν ἀπὸ μέρους σας πρότερον τὸν

λόγον, καὶ ἐγένεν αἷτιος τῶν Ἀποκρίσεων μας. Μετὰ τοῦτον θέλωμεν τάξει τὸν ἑαυτὸν μας ἀποκρινόμενον ἐν Χριστῷ πρὸς τὰς ἐρωτήσεις σας· διότι μὲ τοῦτον τὸν τρόπον, ὁ λόγος θέλει γένῃ εὐληπτότερος καὶ ὠφελιμώτερος, καὶ εἰς ἑσᾶς, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀδελφούς· καὶ ἐκ τούτου, ἂν ὁ Θεὸς εὐδοκήσῃ, θέλει προξενήσῃ ἰσως καὶ κανὲν κοινὸν ὄφελος.

Κληρ. Ἡμεῖς Ἁγίε Δέσποτα, μὲ θάρρος υἱικόν, ὡς πνευματικόν μας Πατέρα ἐρωτήσαμεν ἄχρι τοῦδε δι' ὅσα θεῖα πνευματικὰ ἀποροῦσαμεν, καὶ τώρα πάλιν διὰ τοῦτο ἤλθαμεν μὲ τὸ ἴδιον θάρρος. Ἐπειδὴ λοιπὸν δέχεσαι πατρικῶς μὲ ἀγάπην Χριστοῦ τοὺς λόγους μας, ἐπροβάλαμεν καὶ ἡμεῖς προθύμως ἐν Χριστῷ τὰς ἐρωτήσεις μας. Ἐπειδὴ ἡμεῖς οἱ χριστιανοὶ πιστεύομεν ὁρθῶς εἰς τὸν Θεόν, καὶ κηρύττομεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν Ἁγίαν Τριάδα κατὰ τὰς Γραφάς, ἐν μιᾷ οὐσίᾳ, καὶ Θεότητι, καὶ ὁμολογοῦμεν ἐκ ψυχῆς τοῦ ἐνὸς τῆς Τριάδος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ Λόγου τὴν ἐκ Παρθένου ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι Σάρκωσιν, καὶ τὴν Ἀλήθειαν. Εἶναι ὅμως δόξαί πολλαί, καὶ παλαιαί, καὶ νέαι ὁλοτελῶς ἐναντίαι εἰς αὐτὴν τὴν ἀληθινὴν μας Πίστιν. Πῶς λοιπὸν πρέπει νὰ καταπείθωμεν τοὺς ἀπίστους, ἢ νὰ στηρίζωμεν τοὺς ἀσθενεστέρους εἰς τὴν Πίστιν, καὶ νὰ θεραπεύωμεν τοὺς διερωτῶντας, ἐπειδὴ καὶ ἐδιδάχθημεν νὰ δίδωμεν λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν Ἐλπίδος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ Γ' ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΥΠΟ ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΖΙΓΑΒΗΝΟΥ

ΚΕΦ. Η'. 34'. Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω μοι.

35'. Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν.

36'. Τί γὰρ ὠφελήσῃ ἄνθρωπον, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;

37'. Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;

38'. Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἀμαρτωλῷ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν, διὰν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.

ΕΡΜΗΝ. — Ὅστις ἐπαισχυνθῇ με ὁμολογήσῃ θεόν, καὶ τοὺς ἐμούς λόγους ὁμολογήσῃ θεοῦ διὰ τὴν εὐτέλειαν τῆς ἐνανθρωπήσεως, καὶ διὰ τὰ πάθη καὶ τὸν σταυρὸν, καὶ ὡς ἐπαισχυνθήσεται αὐτὸν ὁμολογήσῃ ἐμὸν, διὰν ἔλθῃ, οὐκέτι ταπεινός, ἀλλ' ἐνδοξός, ὡς ὁ πατήρ μου. Δεῖ γὰρ μὴ μόνον πισνεύειν, ἀλλὰ καὶ παρρησίᾳ κηρύσσειν.

Μοιχαλίδα δέ, τὴν γενεάν τῶν ἀσεβῶν ὠνόμασεν, ὡς ἀποστᾶσαν μὲν θεοῦ τοῦ σπορέως τῆς εὐσεβείας καὶ ἀληθείας· κολληθεῖσαν δὲ τῷ δαίμονι, τῷ σπορεῖ τῆς ἀσεβείας καὶ κακίας.

ΚΕΦ. Θ'. 1. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσὶν τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

Παρακαλοῦμεν τοὺς εὐσεβεῖς ἀναγνώστας μας ὅπως ἐγγραφῶσι συνδρομηταί.

Ἀπασαί αἱ καθ' ἑκάστον μῆνα περιεχόμεναι ἐν τῷ περιοδικῷ εἰκόνες θὰ ἐκτυπῶνται ὅλαι ὁμοῦ ἐπὶ ἐνὸς φύλου καλοῦ χαρτοῦ καὶ θὰ ἀποστέλλωνται εἰς τοὺς ἐγγεγραμμένους συνδρομητάς.

Προσεχωρῶς ἐκδίδεται δωδεκάσελιδον.

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΤΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΕΩΣ

ΠΟΛΛΟΙ ΚΑ'ΙΝΙΖΟΥΣΙΝ

«Ὁ Γονεὺς! ἂν σὰς ἐρωτήσῃ τις ποῦ εἶναι ὁ υἱός σας; πολλάκις ἀποκρίνεσθε· δὲν ἤξεύρομεν. Ὁ Πατέρες Πνευματικῶν! ἂν σὰς ἐρωτήσῃ τις ποῦ εὐρίσκονται, ἢ πῶς πολιτεύονται τὰ πνευματικὰ τέκνα σας; ἀποκρίνεσθε δὲν ἤξεύρομεν. Ὁ Ἱερεῖς καὶ ἐπίσκοποι καὶ ποιμένες τῶν ψυχῶν! ἂν σὰς ἐρωτήσῃ τις ποῦ περιέρονται ἢ πῶς ἀναστρέφονται τὰ λογικὰ θρέμματα τῆς ἐνορίας, ἢ τῆς ἐπαρχίας σας; πρόβατα νομῆς ὑμῶν; ἀποκρίνεσθε· καὶ τοῦτο ἂν θέλετε νὰ δημολογήσῃτε τὴν ἀλήθειαν, πρέπει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ ἀποκριθῆτε· δὲν ἤξεύρομεν· οὐ γινώσκομεν. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν ἀπόκρισιν ἔδωκε πρὸς Θεὸν καὶ ὁ Κάιν, ὅταν ἠρωτήθη. «Ποῦ ἔστιν Ὁ Ἀβελ ὁ ἀδελφός σου»; (Γεν. δ, 9.) τοιούτοτρόπως ἀπεκρίθη καὶ ἐκεῖνος οὐ γινώσκω· δὲν ἤξεύρω. Κἀν αὐτὸς ἀπειτόλησεν νὰ προσθέσῃ τὸ «Μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμὶ ἐγώ»; Ἀληθές· εἶναι, ὅτι ἡ ἀδελφοκτονία ἔπρεπε νὰ καταστήσῃ τὸν Κάιν ἄφρων. Ἀν δὲν εἴσαι, ὦ Κάιν, κατὰ τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἐπιστάσεως φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ σου, δὲν ἔπρεπε ὅμως νὰ γένῃς οὐδὲ τοῦ ἀδελφοῦ σου φρονεὺς. Ἀλλ' ἀπειτόλησεν, εἶπα, καὶ ἔτι ἐπρόσθεσεν ἐκεῖνο ὁποῦ μετὰ τὴν φρικτὴν ἀδελφοκτονίαν δὲν ἔπρεπε παντελῶς νὰ ἀνοίξῃ σὸν ὄψον· «Μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμὶ ἐγώ»; Ἀλλ' ὑμεῖς, ὦ Γονεῖς, περὶ τῶν υἱῶν καὶ τῶν θυγατέρων σας· ὑμεῖς, ὦ Ἱερεῖς Πατέρες, περὶ τῶν πνευματικῶν τέκνων σας· ὑμεῖς, ὦ Ἱερεῖς, περὶ τῶν ἐνοριτῶν σας· ὑμεῖς, ὦ Ἐπίσκοποι, περὶ τῶν ἐπαρχιωτῶν σας ἡμπερεῖτε νὰ εἰπῆτε· μὴ φύλαξ τοῦ υἱοῦ μου, ἢ τῆς θυγατρὸς μου; μὴ φύλαξ τοῦ πνευματικοῦ τέκνου μου; μὴ φύλαξ τοῦ ἐνοριτοῦ μου; μὴ φύλαξ τοῦ ἐπαρχιώτου μου εἰμὶ ἐγώ; Ναί; σὺ βέβαια, ἢ κατὰ λόγον γεννήσεως, ἢ κατὰ χρόνος ἐπαγγέλματος καὶ ἐπιστάσεως, σὺ εἶσαι ὁ φύλαξ, σὺ ὁ κηδεμών, σὺ ὁ μελεδωνός, σὺ ὁ ἐπιμελητής, σὺ ὁ ἐπιστάτης. Δὲν ἡμπορεῖς ἐπομένως ἀμελήσας νὰ εἰπῇς πρὸς δικαιολογίαν σου, οὔτε ἐκεῖνο ὁποῦ εἶπεν ὁ Κάιν· χειρότερος κατὰ τοῦτο ἀπὸ τὸν Κάιν, καὶ πλέον ἀναπολόγητος. Ἄλογος καὶ ἀπότομος, ἴσως ἀποκριθῇς, ὁ ἐμὸς οὗτος ἔλεγχος· ἐπειδὴ ὁ Κάιν ἔχυσε τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ. Ἀχ!... νὰ ἀποκριθῶ; καὶ ποσάκις σὺ φοροκτοτεῖς τὸν υἱὸν καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τὸν εἰς τὴν πνευματικὴν σου καθοδήγησιν καὶ ἐπιστάτευσιν παραδοθέντα Χριστιανόν, προξενῶν αὐτῷ τὴν νέκρωσιν τῆς ψυχῆς χαλεπωτέραν ἀσυγκρίτως πολὺ τῆς τοῦ σώματος; διδοὺς αὐτῷ καὶ ἀφορμὰς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, ἢ μὲ τὰς κακὰς συμβουλίας σου καὶ προτροπὰς, ἢ καὶ μὲ τὸ κακὸν σου παρὰδειγμα; καὶ ὁ θάνατος, φεῖ! ὁ θάνατος οὗτος εἶναι ἀπαρβλήτως τοῦ θανάτου ἐκείνου χαλεπωτέρος καὶ ζημιωδέστερος! θάνατος ψυχῆς! θάνατος αἰώνιος! θάνατος χωρὶς ἐλπίδα βεβαίαν ἑξαισασίας! ἐκεῖ, «ἔχανε τὸ στόμα αὐτῆς ἢ γῆ», ἐδῶ δὲν οἰοῖται φάρυγγα ὁ Ἄδης· «φωνὴ αἵματος ἀδελφοῦ ἐβόα ἐκεῖ πρὸς Θεὸν κατὰ τοῦ Κάιν ἐκ τῆς γῆς». Φωνὴ αἵματος τοῦ υἱοῦ σου βοᾷ ἐναντὶ τοῦ Θεοῦ κατὰ σοῦ· πλὴν ὅχι ἐκ τῆς γῆς, ἀλλ' ἐκ τῶν ὑποχθονίων, ἀλλ' ἐκ τῆς γεέννης, ἀλλ' ἐκ τῆς κολάσεως, καὶ ἐκ τῶν ἀπαρμυθῶν καὶ ἀτελευτήτων βασανιστηρίων· ἢ νὰ εἰπῶ κάλλιον, φωνὴ πνεύματος ἀκαταπαύστως ὀδυνημένου, φωνὴ πυρὸς ἀσβέστου, φωνὴ σκόκηκος ἀκοιμήτου, φωνὴ βρυγμοῦ ὀδόντων καὶ στεναγμῶν ἀπαύστων καὶ θρήνων ἀπαρηγορητῶν καὶ ἀθεραπεύτων. Κατηραμένοι γονεῖς! κατηραμένοι διδάσκαλοι! κατηραμένοι ποιμένες, ἐπιστάται τάχα καὶ ὁδηγοὶ καὶ φύλακες τῶν ψυχῶν μας, ἐπιστάται ὅμως ἢ ὁδηγοὶ καὶ ἀμελεῖς καὶ παντάπασιν ἀμέτρητοι, ἢ ἐπιζήμιοι καὶ ὀλέθριοι καὶ φθορεῖς καὶ λυμεῶνες εἰς ἄκρον ἐπιζήμιοι.

Α.Α.Κ.

ΜΕΛΕΤΗ ΥΠΟ Ν. Α. ΛΕΒΙΔΗ

ΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟΛΜΗΘΕΝΤΑ

ΕΚ ΘΕΜΕΛΙΩΝ ΠΑΝΤΑ ΑΚΥΡΑ

ΜΗ ΟΝΤΑ ΚΑΙ ΚΑΤΕΔΑΦΙΣΤΕΑ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΤΗ ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΚΑΤΑ ΜΑΪΟΝ 1920

ΑΝΗΡΘΗ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ.-ΕΠΟΔΟΠΑΤΗΘΗ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ.-ΑΥΤΟΥΓΟΙ ΚΑΙ ΣΥΝΑΥΤΟΥΡΓΟΙ ΥΠΟΔΙΚΟΙ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ.

Α'.

Σύγχρονα περίπου καὶ τὰ κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος κατατολμώμενα (διανύομεν τὸ δεῦτερον δεκαήμερον Ἰουλίου 1917 ἔτους).

Διὰ Β. Διατάγματος! μεταρρυθμίζεται ὁ Κανονιστικὸς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος Νόμος, οὐ μὴν ἀλλ' ἀθετεῖται καταφύρω καὶ αὐτὸς ὁ ἐκκλησιαστικὸς Τόμος!

Τοιούτοτρόπως οὐχὶ μία, ἀλλὰ πλείοντες τῶν διατάξεων, **ἐφ' ὧν τῇ τηρήσει** ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀνεγνώρισε διὰ τοῦ Συνδικτικοῦ Τόμου τὸ **αὐτοκέφαλον** τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας ἀναιροῦνται, σύγκρουσις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἀπειλεῖται, καὶ τὸ **ἀδιαίρετον** αὐτῶν, τὸ δι' ἐθνικοῦς λόγους ἀναποφεύκτως ἐπιβαλλόμενον, ἀρχεται κλονιζόμενον. Ἰδοὺ οἱ καρποὶ παραβόλων καὶ ἀποτροπαίων μέτρων, ἀνὴν ἡ ἐκδικησις ἐνέπνευσε.

Πλὴν ἀλλ' ὅμως ἀδ' ἀδιαίρετον καὶ ἡ ἐνότης τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας δὲν ἐπιβάλλεται μόνον ἐκ λόγων ἐθνικῶν, ὡς πρὸ μικροῦ παρετήρησα· **ἡ ἐνότης** τῆς Ἐκκλησίας πρεσβεύεται καὶ ὁμολογεῖται ὡς δόγμα **ἀπαρασάλευτον** αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας. Περὶ δὲ τούτου, πλὴν ἄλλων, δύνασθε νὰ ἴδῃτε ἐκ τῶν διάμειφθέντων ἐγγράφων κατὰ τὴν συζήτησιν τῶν τοῦ Τόμου (μεταξὺ Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως, Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος) καὶ τὰ Πρακτικὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς 16 Ἰουνίου 1850 ἔτους, ἐν οἷς ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθίμος Δ' ὁ Βυζάντιος ἔλεγε: «**Συνήγαγεν ἡμᾶς, ἵνα τὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐνότητα, ἥτις ὡς δόγμα πίστεως παρὰ τῶν ἀνέκαθεν εὐσεβεῖν προαιρουμένων, καὶ τῇ τῆς Ὁρθοδόξιας ἐπωνυμίᾳ σεμνονομένων, πρεσβεύεται καὶ ὁμολογεῖται...**»*.

(Ἀκολουθεῖ)

Εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον ἀνέγνωμεν ὅτι ἡτοιμάσθη νομοσχέδιον περὶ καταπολεμήσεως τῶν μεταδοτικῶν νόσων.

Συγχρόνως ὅμως ἐπροτάθη πρὸς ἀποφυγὴν τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων ὅπως γίνῃ εὐχή εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον πρὸς κατάρτησιν τῆς μεταλήψεως, τοῦ χειροφιλήματος καὶ τοῦ ἀσπασμοῦ τῶν εἰκόνων.

Περὶ τοῦ νομοσχεδίου τούτου θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον δι' ἰδιοῦ ἄρθρου.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΠΑΤΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

(ΚΑΤΑ ΤΟ ΙΟΥΛΙΑΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ)

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΜΑΡΤΙΟΥ.—*Μνήμη τοῦ Ἀγίου Ὁσίου μαρτυροῦ Κόνωνος τοῦ ἐν Ἰσαυρίᾳ.*

Οὗτος ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, καταγόμενος μὲν ἀπὸ ἑνα χωρίον ὀνομαζόμενον Βυδανή τὸ ὁποῖον ἦτο μακρὰν ἀπὸ τὴν πόλιν Ἰσαυρίαν δεκαοκτὼ στάδια: ἦτοι δύο μίλια καὶ ὀλίγον περισσότερον, υἱὸς δὲ ὑπάρχων γονέων, Νέστορος καὶ Νάσας. Ὄταν δὲ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν, ἔλαβε διὰ γάμον γυναῖκα ὀνόματι Ἀνναν μὲ παρακίνησιν τῶν γονέων του. Ὁ δὲ ἅγιος ἔπεισε τὴν γυναῖκα του, νὰ προτιμήσῃ τὴν παρθενίαν περισσότερον ἀπὸ τὸν γάμον· καὶ λοιπὸν συνέζη μὲ ἐκείνην, ὅχι ὥσάν με σύζυγον, ἀλλὰ ὥσάν με ἀδελφὴν καὶ κοινωνὸν τῆς παρθενίας καὶ καθαρότητος. Εἰς τοῦτο γὰρ ὠδηγήθη ὁ Ἅγιος ἀπὸ τὸν Ἀρχάγγελον καὶ ἀρχιστράτηγον Μιχαήλ, ὁ ὁποῖος λέγεται, ὅτι ἔφάνη εἰς αὐτὸν μὲ λαμπρὸν φόρεμα, καὶ τὸν ἐδίδαξε τὴν εἰς τὸν Χριστὸν πίστιν, καὶ βαπτίσας αὐτὴν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀγίας καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος, τὸν ἐκονώνησε τὰ ἄχραντα Μυστήρια. Ὅστις καὶ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς τοῦ Ἀγίου, δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὸ νὰ συμπαραστέκεται μὲ αὐτὸν ἀοράτως, καὶ νὰ τοῦ χαρίζῃ τὴν ἐνέργειαν τῶν παραδόξων θαυμάτων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ὁ Ἅγιος καὶ τὴν γυναῖκα του Ἀνναν ἔπεισε νὰ παρθενεύῃ, καὶ τοὺς γονεῖς του ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐβάπτισε.

Λέγεται δέ, ὅτι Νέστωρ ὁ πατὴρ τοῦ Ἀγίου τούτου, ἐκρατήθη ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρας, διότι ὡμολόγει Θεὸν τὸν Χριστόν, καὶ ἡξιώθη τέλους μαρτυρικοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ ἠκολούθησε ζήτησις καὶ φιλονικία μεταξὺ τοῦ Ἀγίου Κόνωνος καὶ τῶν εἰδωλωλατρῶν, ποῖος ἀρὰ γε Θεὸς εἶναι μεγαλύτερος, ὁ ὕψος τοῦ Ἀγίου πιστευόμενος, ἢ ὑπὸ τῶν εἰδωλωλατρῶν: διὰ τοῦτο, εἰς καιρὸν ὅπου οἱ εἰδωλολάτραι ἔμελλον νὰ ὑπάγουν μακρὰν εἰς ἑνα σπήλαιον σκοτεινόν, καὶ ἐκεῖ νὰ κάμουν ἐορτὴν εἰς τὸν ψευδώνυμον θεόν τους, ἀπεφασίσθη τοῦτο μὲ τὴν συμφωνίαν, ὅτι, ὅποιος ἀπὸ τὰ δύο μέρη φθάσῃ πρωτίτερον εἰς τὸ σπήλαιον, τούτου ὁ Θεὸς εἶναι μεγαλύτερος. Καὶ οἱ μὲν εἰδωλολάτραι καβαλικεύσαντες εἰς ἄλογα, ἔτρεχον διὰ νὰ φθάσουν πρότερον. Ὁ δὲ Ἅγιος, καὶ ὁ ὅλος ὅτι ἦτο πεζός, ἔφθασεν ὁμῶς πρῶτος ἐκεῖ, καὶ τόσον ὑπερέβαλεν ἐκείνους εἰς τὸν δρόμον, ὥστε ὅταν αὐτοὺς ἐγύριζεν ὀπίσω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, τότε συνήντησεν ἐκείνους, ποῦ ἔτρεχον μὲ πολὺν ἰδρωτὰ καὶ λαχτάρισμα. Οἱ δὲ Ἕλληνες, ἐθαύμασαν μὲν διὰ τὸ παράδοξον τοῦτο, σκληροὶ δὲ πάλιν μένοντες. Ἐζήτησαν νὰ μάθουν καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιον εἶδωλον τοῦ Δαίμονος ποῖος εἶναι Θεὸς μεγαλύτερος. Τότε ὁ ἅγιος ἐπρόσταξε τὸ εἶδωλον νὰ κατέβῃ κάτω σὺν τῇ τοῦ εἰδώλου δαιμονίῳ· καὶ λοιπὸν κατέβῃ τὸ δαιμόνιον, καὶ πλησιάσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ἀγίου, ἐφώνησεν, ἕνας Θεὸς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ὕψος σοῦ κηρυττόμενος. Τότε οἱ Ἕλληνες ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἐφώνησαν καὶ αὐτοὶ «ἕνας εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Κόνωνος»· καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Κόνωνος ἐνίκησεν. Ὅθεν αἱ τοιαῦται φωναὶ κηρύττονται μεγαλοφώνως ἀπὸ τοὺς Ἰσαυροὺς μέχρι τῆς σήμερον, ὅταν τελεῖται ἡ Μνήμη τοῦ Ἀγίου τούτου Κόνωνος. Λέγουσι δέ, ὅτι ὁ

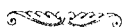
θεὸς Κόνων οὗτος, τόσῃ πολλὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἔλαβεν παρὰ τοῦ Θεοῦ κατὰ τῶν Δαιμόνων, ὥστε ἄλλους μὲν Δαίμονας, ἔστειλεν εἰς τὸ νὰ γεωργοῦν, ἄλλους δὲ εἰς τὸ νὰ φυλάττουν τοὺς καρποὺς· ἄλλους δὲ, ἔκλεισε μέσα εἰς ἄγγεῖα πῆλιν, καὶ ἔβαλε βοῦλλας ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἔκρυψε καὶ κατέχωσε μέσα εἰς τὰ θεμέλια τοῦ οἴκου του.

Ὁ δὲ τρόπος τοῦ Μαρτυρίου αὐτοῦ ἔγινεν οὕτω, ὅταν ὁ Ἅγιος Μάγνος ἔχων βασιλικὰς προσταγὰς, ἐπῆγε εἰς τὴν Ἰσαυρίαν, τότε ὁ ἅγιος οὗτος Κόνων συλληφθεὶς ἐδάρη ὑπ' αὐτοῦ. Ὅθεν ὁμολογήσας τὸν Χριστόν, καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδωλα, ἐδάρη δυνατὰ καὶ ἐδέθη. Τοῦτο δὲ μαθὼν τὸ πλῆθος, τοῦ λαοῦ, ἔτρεξε διὰ νὰ γλυτώσῃ αὐτὸν καὶ θανατώσῃ τὸν Ἅγιον· ἐπειδὴ ὅλοι ἐφωτίσθησαν ἀπὸ τὸν Ἅγιον, καὶ ἔλαβον τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, πιστεύσαντες εἰς τὸν Ἰησοῖν Χριστόν. Ὁ δὲ Ἅγιος μαθὼν τοῦτο, ἔφυγε· λύσαντες δὲ τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὰ δεσμά, καὶ ἀποσφογγίσαντες τὸ σῶμα του ἀπὸ τὰ αἵματα τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν οἶκόν του, ἐκεῖ δὲ ὁ Ἅγιος διαπεράσας χρόνους δύο, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Λέγουσι δέ, ὅτι ἀπ' οὗ ὁ Ἅγιος ἐτελεύτησεν, ἠθέλῃσαν οἱ χριστιανεῖς νὰ κάμουν Ἐκκλησίαν τὸν οἶκον του, καὶ σκάπτοντες εὗρηκαν τὰ πῆλινα ἄγγεῖα ἐκεῖνα, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ἦσαν κλεισμένα τὰ πονηρὰ πνεύματα· καὶ ἐπειδὴ ἀνοίχθη ἕνα ἀπὸ τὰ ἄγγεῖα ἐκεῖνα, ἐνόμισον γὰρ οἱ κατασκευάζοντες τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι αὐτὸ ἔχει μέσα χρυσόν, διὰ τὸ βάρος ὅπου εἶχεν· εὐθὺς λέγῳ, ὅπου ἠνοίχθη ἕνα ἄγγεῖον ἔβγῃσαν τὰ Δαιμόνια εἰς εἶδος φωτὶς, καὶ οἱ μὲν σκάπτοντες τὴν Ἐκκλησίαν, ἔπесαν κατὰ γῆς, τὸ δὲ κτίριον τῆς Ἐκκλησίας ἐκοιμήθη· τὰ δὲ ξύλα καὶ τὰ σχοινία ἐκάησαν, καὶ οὐδεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Ὑστερα ἀπὸ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Πλὴν μετ' ὀλίγον καιρὸν ἠλευθερώθη ὁ τόπος ἀπὸ τὴν ἐνόχλησιν τῶν Δαιμόνων, διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἀγίου Κόνωνος, καὶ διὰ νηστείας καὶ προσευχῆς τῶν ἐκεῖ σε χριστιανῶν.

ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΜΑΡΤΙΟΥ.—*Μνήμη τῶν Ἀγίων μεγάλων Μαρτύρων τεσσαράκοντα δύο, τῶν ἐν τῇ Ἀμορίῳ μαρτυρησάντων, Θεοδώρου, Κωνσταντίνου, Καλλίστου, Θεοφίλου, Βασσώω καὶ τῶν σὺν αὐτοῖς.*

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἐκατάγοντο ἀπὸ τὸ Ἀμόριον, τὸ ὁποῖον εἶναι πόλις τῆς ἄνω Φρυγίας, ἥτις ἐσκαβώθη ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς κατὰ τοὺς χρόνους Θεοφίλου τοῦ Βασιλέως τοῦ εἰκονομάχου, τοῦ καὶ αὐτοῦ καταγομένου διὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Μιχαήλ τοῦ Τραυλοῦ, ἀπὸ τὸ αὐτὸ Ἀμόριον, ἐν ἔτει 849 οὗτοι λοιπὸν στρατηγοὶ καὶ ταξίρχαι ὄντες καὶ ἀπὸ τὸ πρῶτον γένος τῶν Ρωμαίων, ἐσκαβώθησαν ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, καὶ οὔτε ἀπὸ δειλίαν ἐνίκηθησαν οἱ μακάριοι, οὔτε ἀπὸ φιλοψυχίαν, οὔτε ἀπὸ ἀσθένειαν τῆς φύσεως, ἀλλὰ ἀνδρείως ὁμολογήσαντες τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἠγαντιώθησαν εἰς τοὺς ἀσεβεῖς Ὀθωμανοὺς μὲ φρόνημα γενναῖον, καὶ μὲ ἀνδρείαν ψυχῆς. Διότι δὲν ἐκάμφθησαν ἀπὸ τὴν πολυκαιρινὴν κακοπάθειαν τοῦ σώματος, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασαν μέσα εἰς τὴν

φυλακὴν, ἀλλὰ ἀντισταθέντες εἰς τὴν ἀσέβειαν με ἀνδρικὴν γενναϊότητα, καὶ μὴ καταδεχθέντες νὰ ἀρνηθοῦν τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, μετὰ χαρᾶς ἀπεκεφαλίσθησαν, καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς Στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

ΤΡΙΤΗ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ.—*Μνήμη τῶν Ἀγίων ἐπὶ τῶν Ἱερομαρτύρων τῶν ἐν Χερσῶνι Ἐπισκοπῶν, Ἐφραίμ, Βασιλέως, Εὐγενίου, Ἀγαθοδώρου, Ἐλπίδου Καπέτωνος, καὶ Αἰθερίου.*

Οἱ Ἅγιοι Βασίλειος καὶ Ἐφραίμ Ἐπίσκοποι Χερσῶνος

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ ἐν τῷ δεκάτῳ ἔτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ· ἦτον ἀπὸ Χριστοῦ ἐν ἔτει οὐδ'. Ἐρμῶν ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων! ἔστειλεν εἰς διάφορα ἔθνη Ἐπισκόπους διὰ νὰ κηρύττουν ἀποστολικῶς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ καταγγέλλουσι τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Τότε λοιπὸν ἀπεστάλησαν καὶ οὗτοι οἱ ἄνωτέρω ἐπὶ Πατέρες ἡμῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῶν Γαυροσκυθῶν καὶ ὁ μὲν Ἅγιος Ἐφραίμ ἐστάλη εἰς τὴν Σκυθίαν, ὁ δὲ Ἅγιος Βασίλειος, ἐστάλη εἰς τὴν Χερσῶνα, τὴν πλησιάζουσαν εἰς τὸ Κρίμι, καὶ φθάσας ἐκεῖ, ἐκήρυττεν εἰς τοὺς Ἕλληνας νὰ μεταβληθοῦν ἀπὸ τὴν ἀσέβειαν καὶ κακίαν, εἰς τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν. Οἱ δὲ Ἕλληνες ἀκούσαντες ταῦτα, καὶ νομίσαντες τὸν Ἅγιον, ὅτι εἶναι καινούριας πολιτείας κήρυξ, καὶ φθορεὺς τῆς θρησκείας τῶν πατρίων συνθηθειῶν, ἔδειραν αὐτὸν καὶ τὸν ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτοῦ. Ὅθεν ὁ Ἅγιος φεύγωντας, ἐκατοίκησε μέσα εἰς ἓνα σπήλαιον ὀνομαζόμενον παρθενῶν, καὶ ἔχαιρε μὲν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ ἠυφραίνετο, ἐπειδὴ ἠτιμάσθη διὰ τὸν Χριστὸν, ἐλυπείτο δὲ ἀπὸ τὸ ἄλλο, διὰ τὴν τύφλωσιν καὶ πλάνην τῶν ἀπίστων.

Εἰς τοιαύτην λοιπὸν διάθεσιν ὁ Ἅγιος εὐρισκόμενος, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ἐκείνων διόρθωσιν καὶ σωτηρίαν. Ἐτυχε δὲ νὰ ἀποθάνῃ ἓνας υἱὸς τοῦ Ἀρχοντος καὶ πρώτου τῆς πόλεως ἐκείνης, τὸν ὁποῖον ἐνταφίασαν οἱ γυνεῖς

αὐτοῦ. Οὗτος λοιπὸν ἐφάνη εἰς τὸν ὕπνον τῶν συγγενῶν του καὶ λέγει εἰς αὐτοὺς, ἀνίσω· καὶ θέλετε νὰ ζήσω πάλιν, καλέσατε τὸν ξένον, ὅπου ἐδείξατε καὶ ἐδίωξατε, καὶ ἀφ' οὗ πιστεύσητε εἰς τὴν διαδοχὴν του, παρακαλέσατε αὐτὸν νὰ προσευχηθῇ διὰ λόγου μου. Ὅθεν τοῦτο ἐκείνοι ποιήσαντες, εἶδον νὰ ἀναστηθῇ ὁ υἱὸς τῶν με τ.ς εὐχὰς τοῦ Ὁσίου, καὶ μετὰ τὴν ἐπίχρησιν τοῦ νεροῦ, τὸ ὁποῖον ἡγιασθῇ ἐκ τῆς τῶν Ἁγίων Βαπτίσματος. Ὅθεν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστὸν μετὰ ὅλους τοὺς γνωστούς καὶ οἰκείους τῶν, καὶ ἐβαπτίσθησαν ἅπαντες ὅσοι δὲ ἔμειναν εἰς τὴν ἀπιστίαν, οὗτοι διὰ παρακινήσεως τῶν ἐκεῖ εὐρισκόμενων Ἰουδαίων, ἐθυμώθησαν κατὰ τοῦ Ἁγίου, καὶ δέσαντες αὐτὸν με σχοινία, ἔσυρον εἰς τὰς πλατείας καὶ παζάρια. Ὁ δὲ Ἅγιος συρόμενος εἰς πολὺ διάστημα τόπου καὶ ἀποκαμῶν, παρέδωκε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβε τοῦ Μαρτυρίου τὸν Στέφανον.

Ὁ δὲ μακάριος Ἐφραίμ, ἐκήρυττε καὶ αὐτὸς τὸν Χριστὸν εἰς τὸν τόπον ὅπου εὐρίσκετο. Συλληφθεὶς ἀπὸ τοῦς εἰδωλολάτρης καὶ μὴ πεισθεὶς νὰ προσκυνῇ τὰ εἰδωλα, ἀπειμήθη, τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνέβη στεφανοφόρος εἰς τὰ οὐράνια. Ὁ δὲ Εὐγένιος καὶ Ἀγαθόδωρος καὶ Ἐλπίδιος, ἐπῆγαν εἰς τὴν Χερσῶνα, ἀφ' οὗ ἐμαρτύρησεν ὁ Ἅγιος Βασίλειος, καὶ ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν. Οἱ δὲ ἐκεῖ Ἕλληνες σηκωθέντες κατ' ἐπάνω τῶν, ἔδεσαν αὐτοὺς, καὶ σύροντες εἰς τὸν δρόμον, τοὺς ἐθανάτωσαν κατὰ τὴν ἐκτενὴ τοῦ παρόντος Μαρτίου, ὅταν ἐκλείσῃ χρόνος ὁλόκληρος. ἀφ' οὗ ἐθανάτωσαν τὸν Ἅγιον Βασίλειον. Ὑστερον δὲ μετὰ χρόνους, ἐστάλη Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Χερσῶνα ἀπὸ τῶν Ἱεροσολύμων Πατριάρχην, ὁ Ἅγιος Αἰθέριος, ὁ ὁποῖος βλέποντας τὴν ἀγριότητα καὶ ἀπειθειαν τῶν ἐκεῖσε λαῶν, ἐγύρισεν εἰς τὸ Βυζάντιον, νὰ παρακαλέσῃ τὸν Βασιλέα νὰ παιδεύσῃ τοὺς ἀτάκτους ἐκείνους. Ἦτον δὲ τότε Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἡ Μέγας ἐν ἔτει 300 ἐπειδὴ δὲ ἐπέτυχε τῆς αἰκίσσεως, καὶ μετὰ τὸ χεῖρ τοῦ Βασιλέως, ἐδιώχθησαν μὲν ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Χερσῶνος οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἄπιστοι, ἐκατοίκησαν δὲ εἰς αὐτὴν ἄνδρες εὐσεβεῖς· τοῦτου χάριν ὑγῆρισε πάλιν ὁ Ἅγιος Αἰθέριος εἰς τὸ Βυζάντιον, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον ὑπὲρ τῆς εὐεργεσίας ταύτης. Γυρίζοντας δὲ ἀπὸ τὸ Βυζάντιον ἐρρίφθη ἀπὸ τοῦς ἀπίστους εἰς τὸν ποταμὸν Δούναβην κατὰ τὴν ἐκτενὴ τοῦ παρόντος Μαρτίου.

Ὅθεν οἱ ἐν τῇ Χερσῶνι Χριστιανοὶ στερηθέντες τοῦ ποιμένου τῶν, ἔστειλαν πρέσβεις εἰς τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον, παρακαλοῦντες νὰ σταλῇ εἰς αὐτοὺς ἄλλος Ἀρχιερεὺς, διὰ τοῦτο ἐστάλη Ἐπίσκοπος εἰς αὐτοὺς ὁ μακάριος Καπίτων. Οἱ μὲν οὖν εὐσεβεῖς ἔχαιρον διὰ τοῦτο καὶ ἠυφραίνοντο, οἱ δὲ ἀσεβεῖς καὶ ἄπιστοι ἐλυποῦντο. Ὅθεν ἐζήτησαν νὰ ἰδοῦν σημεῖον καὶ θαῦμα, διὰ νὰ γνωρίσουν με αὐτό, ποῖα εἶναι ἡ ἀληθὴς πίστις, καὶ ἀπεφάσισαν, ὅτι ὁποῖος ἦθελεν ἔμβη μέσα εἰς μίαν κάμινον, καὶ διαφυλαχθῇ ἀβλαβὴς τοῦτου ἡ πίστις εἶναι ἀληθινή. Διὰ τοῦτο ὁ Ἱερὸς Καπίτων ἐνδεδυμένος ὦν τὴν Ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ τὸ ὁμοφόριον περιθεὶς καὶ σημειώσας τὸν ἑαυτὸν του μετὰ τὸν τύπον τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἐμβῆκεν εἰς τὴν κάμινον, καὶ σταθεὶς μέσα εἰς αὐτὴν ὥραν ἀρκετήν, εὐγῆκεν ἀβλαβὴς καὶ ἀφλεκτος, ἔχοντας γεματὸν τὸ φαινόλιόν του ἀπὸ κάρβουνα ἀναμμένα. Μετὰ τοῦτο λοιπὸν τὸ θαῦμα, ἐξέπληξε τοὺς ἀπίστους ὁ Ἅγιος καὶ ἐβάπτισεν αὐτούς. Ἀφ' οὗ δὲ οἱ ἐν τῇ Χερσῶνι ἐπίστευσαν, τότε καὶ ὁ Θεὸς Καπίτων ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, κατὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ Δεκεμβρίου Μηνός. Ὅθεν καὶ οἱ ἐπὶ οὗτοι Ἱερομαρτυροὺς ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου τῆς ἀθλήσεως τοὺς Στεφάνους.

ΤΕΤΑΡΤΗ 8 ΜΑΡΤΙΟΥ.—*Μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοφύλακτου τοῦ ἐπισκόπου Νικομήδειας.*

Οὗτος ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος ἐκατήγετο ἀπὸ τὸ μέση τῆς Ἀνατολῆς ἐν ἔτει 779 μεταβαίνων δὲ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐφιλιώθη μετὰ τὸν Γελάσιον τὸν Πατριάρχην Κων)πόλεως, ὅταν ἀκόμη ἦτο πρωτασκηρῆτις· ἦγον ἦτον πρῶτος ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὑπηρετοῦντας ταῖς βασιλικαῖς Σάκραις καὶ γραμμασί, οἱ ὅποιοι Λατινιστὶ ὀνομάζονται ἀσκηρῆται· καὶ ἀπὸ αὐτὸν καλῶς ἐπαιδεύθη τὰ θεία. Ὅταν δὲ θεία ψήφῳ ἀνέβη ὁ Ταράσιος εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφ' οὗ παρητήθη θεληματικῶς ἀπὸ τὸν θρόνον ὁ πρὸ αὐτοῦ Παῦλος ὁ Κύπριος, ὁ ὅποιος ἐπειδὴ ἔλαβε τὴν ἀρχιερωσύνην ἀπὸ τοὺς εἰκονομαχοῦς, ὠνόμαζε μόνος τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνάξιον· τότε Μιχαὴλ ὁ Συνάδων καὶ ὁ ἱερός Θεοφύλακτος οὗτος γίνονται μοναχοί, καὶ πέμπονται ἀπὸ τὸν θείον Ταράσιον εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς Μαύρης θαλάσσης. Ὅθεν μίαν φορὰν, ὅταν ἦτο καῦμα μέγαν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, καὶ ἐδίψων ὑπερβολικά, τότε οἱ μακάριοι διὰ γυμνάσιον τῆς δίψης καὶ ἐγκρατείας τῶν, ἤνοιξαν τὴν χαλκίνην κάνουλαν τῆς βρύσεως, καὶ ἀφῆκαν καὶ ἐχύνετο τὸ νερό, χωρὶς αὐτοὶ νὰ πίνωσιν ὀλοτελῶς. Οὗτοι οἱ ἅγιοι ἦτο παρόντες καὶ εἰς τὴν Ἀγίαν καὶ Οἰκουμένην ἐβδόμην Σύνοδον, καὶ ταύτην μετὰ λόγια καὶ ἔργα ἐστόλισαν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀρετὴ τῶν ἀνωτέρω δύο Πατέρων ἐμεγαλύνθη καὶ ἡστραψεν ὡς ἀστὴρ φαεινότητος· τοῦτον χάριν εὐρέθησαν ἀπὸ τὸν μέγαν Ταράσιον, ὅτι ἦτον ἅγιοι ἀρχιερωσύνης· ὡς εὐθὺς ὁ μὲν Μιχαὴλ, προεχειρίσθη Ἐπίσκοπος εἰς τὰ Σύναδα, ἡ ὁποία ἦτο πόλις ἐνδοξος τῆς μεγάλης Φρυγίας, ὀνομαστὴ διὰ τὰ θαυμαστά μαρμαρωχεῖα. Ἐπισκόπους εἰκοσὶ ἔχουσα, τώρα δὲ εἶναι κρημνισμένη· ὁ δὲ ἱερός Θεοφύλακτος ἐχειροτονήθη Ἐπίσκοπος εἰς τὴν Νικομήδειαν, ὅσα δὲ κανορθώματα ἐκατόρθωσεν ἐκεῖ ὁ μακάριος Θεοφύλακτος, αὐτὰ τὰ πράγματα, μαρτυροῦσιν. Ἐκκλησίας γὰρ ἔκτισε καὶ νοσοκομεῖα ἐπρόσταυσε τῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν· ἐλεημονοῦσε τόσον ὑπερβολικά, ὥστε ἐέμιζε μίαν φιάλην ἀπὸ ζεστοῦ νερόν, καὶ μετὰ αὐτὸ ἐπλυνε καὶ ἐκαθάριζε μετὰ τὰς ἰδίας του χεῖρας ὁ συμπαθέστατος τοὺς τυφλοὺς καὶ χωλοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς, τοὺς ἔχοντας τὰ μέλη τῶν βεβλαμμένα.

Ἀφ' οὗ δὲ ὁ μέγας Ταράσιος πατριάρχης· χρόνους δεκαεννέα, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, καὶ ἀφοῦ ἔγινε Πατριάρχης ὁ πάνσοφος Νικηφόρος· τότε ἠκολούθησε ταραχὴ καὶ συμφορὰ εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ἐβασίλευσε γὰρ Λέων ὁ Ἀρμένιος ἐν ἔτει 813· ὅστις ἐλύσσα· κατὰ τῶν Ἀγίων Εἰκόνων. Ὅθεν ὁ Ἅγιος Νικηφόρος ἔστειλε καὶ ἔφερε τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ εὐλογίμους Ἀρχιερεῖς ἦτοι τὸν Κυζίκου Αἰμιλιανόν, τὸν Σάρδεων Εὐθύμιον, τὸν Θεσσαλονίκης Ἰωσήφ, τὸν Ἀμορίου Εὐδόξιον, τὸν Συνάδην Μιχαὴλ, καὶ ἄλλους πολλούς, ὁμοῦ καὶ τὸν μακάριον τοῦτον Θεοφύλακτον. Πέρνωντας δὲ αὐτοὺς ὁλοὺς, ἐπῆγεν εἰς τὸν δυσεβὴ καὶ ἀποστάτην βασιλέα, Ὅθεν προτείναντες πολλὰς μαρτυρίας ἀπὸ τῆς θείας Γραφῆς· αἱ ὁποῖαι παριστάνουν, ὅτι πρέπει νὰ προσκυνοῦνται αἱ Ἅγιοι Εἰκόνες, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ καταπέσουν τὸν ἄφροντα, ἔμεινε γὰρ ἀδιόρθωτος. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Ἀρχιερεῖς, ἐσιώπησαν· ὁ δὲ μακάριος οὗτος Θεοφύλακτος, εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα, ἠξεύρω ὅτι καταφρονεῖς τὴν μακροθυμίαν καὶ ὑπομονὴν τοῦ Θεοῦ· γίνωσκε δμως, ὅτι θέλει ἔλθαι εἰς σέ αἰφνιδίως μέγας ὀλεθρος καὶ ἀφανισμός, καὶ ἡ κατάστροφὴ σου θέλει γίνῃ παρομοία μετὰ τὸν ἀνεμοστρόβιλον, ὥστε νὰ μὴ εὕρῃς τινὰ νὰ σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

Ταῦτα τὰ λόγια ἀκούσας ὁ θηριώδης Βασιλεὺς, ἐγέ-

μισεν ἀπὸ θυμόν, καὶ παρευθὺς προστάζει νὰ ἐξοριθοῦν ὅλοι οἱ ἀνωτέρω Ἀρχιερεῖς. Ὅθεν ὁ μὲν Ἅγιος Νικηφόρος, ἐξωρίσθη εἰς τὴν νῆσον Θάσσον. Ὁ δὲ ἀοίδιμος Μιχαὴλ Νυνάδων, ἐξωρίσθη εἰς τὴν Εὐδοκιάδα, ἡ ὁποία λέγουσιν ὅτι εἶναι τὸ νῦν λεγόμενον Γοκάτ, πόλις ἐξαιρετος τῆς Καππαδοκίας, καὶ ἐμπόριον περίφημον πρὸς τὸν ποταμὸν Σάρον. Ὁμοίως καὶ ἄλλος Ἀρχιερεὺς, ἐξωρίσθη εἰς ἄλλο μέρος. Ὁ δὲ μακάριος οὗτος Θεοφύλακτος ἐξωρίσθη εἰς Στρόβηλον, τὸ ὅποιον ἦτο κάστρον παρὰ θαλάσσιον, εἰς τὴν τοποθεσίαν τῶν Κυβερραιωτῶν εὐρισκόμενον. Ἐκεῖ λοιπὸν διαπεράσας ὁ ἀοίδιμος τριάκοντα ἔτη· καὶ ὑπομείνας γενναίως τὴν κακοπάθειαν τῆς ἐξορίας ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἀφ' οὗ δὲ ἐφρονεύθη Λέων ὁ Ἀρμένιος κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Ψρισνοῦ Γεννῶν, ψάλλοντας τὸν εἰρμόν· Τῷ Παντάνακτος ἐξεφαύλισαν πόθω καὶ ἀφ' οὗ ἡ Ὁρθοδοξία ἔλαμψεν ἐπὶ Θεοδώρας τῆς Εὐσεβεστάτης Βασιλίδος ἐν ἔτει 842· τότε ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Μεθόδιος, ἔφερεν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν τὸ τίμιον λείψανόν τοῦ μακαρίου τούτου Θεοφύλακτου, καὶ ἀπέθετο αὐτὸ εἰς τὴν Νικομήδειαν ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κτισθέντι Ναφ.

ΠΕΜΠΤΗ 9 ΜΑΡΤΙΟΥ.—*Μνήμη τῶν Ἀγίων μεγάλων τεσσαράκοντα Μαρτύρων, τῶν ἐν Σεβαστείᾳ τῇ πόλει Μαρτυρησάντων.*

Οἱ Ἅγιοι 40 Μάρτυρες

Οὗτοι οἱ ἅγιοι τεσσαράκοντα Μάρτυρες ἐκατήγοντο μὲν ἀπὸ διαφόρους πατρίδας, ὅλοι δὲ ἦσαν στρατιῶται, ὑπὸ ἓνα ἀρχιστράτηγον, κατὰ τοὺς χρόνους Λικινίου Βασιλέως, ἐν ἔτει 320 συλληφθέντες δὲ διὰ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν καὶ ἐξετρουθέντες, πρῶτον μὲν φοροῦν ἀλυσίδας καὶ δεσμὰ καὶ παραδίδονται εἰς τὴν φυλακὴν, ἔπειτα δὲ κτυπῶνται μετὰ πέτρας εἰς τὰ πρόσωπα καὶ εἰς τὰ στόματα, αἱ δὲ πέτραι ῥιπτομέναι, δὲν ἐκτύπων τοὺς Μάρτυρας, ἀλλὰ γυρίζουσιν ὀπίσω, ἐκτύπων ἐκείνους, ὅπου τὰς ἔριπτον. Ἐπειτα εἰς ἓνα καιρὸν, ὅπου ἐγένε ψύχρα καὶ κά-

γος πολὺς, καὶ μάλιστα εἰς τὴν χώραν τῆς Σεβαστείας, ἣτις ἔχει ἐξαιρετικὴν ψυχρὰν διὰ τὸ κλίμα της, εἰς ἓνα λέγω τοιοῦτον ψυχρότατον καιρὸν, ἐκαταδικάσθησαν οἱ μακάριοι οὗτοι Μάρτυρες, νὰ βληθῶν γυμνοὶ μέσα εἰς τὴν λίμνην τῆς πόλεως. Ἐπειδὴ δὲ ἓνας ἀπὸ τοὺς τεσσαράκοντα μικροψυχῆσας, ἐπῆγεν εἰς τὸ λουτρόν, τὸ ὅπολον ἦτο ἐκεῖ κοντὰ ἀναμμένον καὶ παρευθὺς ὅπου τοῦ ἐκτύπησεν ἡ θερμὴ τοῦ λουτροῦ διελύθη: διὰ τοῦτο ὁ φύλαξ, ὅπου ἐφύλαττεν ἔξω, βλέπωντας τοῦτο, ἐμβῆκε μόνος του εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἀντὶ ἐκείνου τοῦ λειποτάκτου, κατέστησε τὸν ἑαυτὸν τοῦ μετὰ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων. Παρεκινήθη δὲ εἰς τοῦτο ἕξ αἰτίας τοιαύτης, πρὸ τοῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ λουτρόν ὁ ὀλιγόψυχος ἐκεῖνος, εἶδεν ὁ φύλαξ ἓνα οὐράνιον φῶς, ὅπου ἐπερικύκλωνε τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας, ὁμοίως εἶδε καὶ Στεφάνους λαμπροὺς ὅπου ἦτον ἐπάνω εἰς τὰς κεφαλὰς τοῦ καθ' ἑνὸς ἓνας δὲ μόνον ἀπὸ αὐτοὺς, ἔμεινε ἀστεφάνιος.

Ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, ἐπειδὴ οἱ Ἅγιοι, ἦτο μὲν λειποθυμίσμενοι, ἀκόμη δὲ ἦσαν ζωντανοί, διὰ τοῦτο ἐστάκισαν αὐτῶν τὰ σκέλη, καὶ οὕτω παρέδωκαν τὰς ψυχὰς των εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβον τοὺς ἀμαράντους Στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου, πολλὰ δὲ ἐπιθυμητὸς ἦτον εἰς τοὺς τότε Χριστιανούς ὁ ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατος, καὶ ὁ πόνος ἐκ τοῦτου. Ἐναξιοπὸν Μάρτυς ἀπὸ τοὺς τεσσαράκοντα, νέον κατὰ τὴν ἡλικίαν Μελύτων κατὰ τὸ ὄνομα, δὲν εἶχεν ἀποθάνῃ. Ὅθεν ὁ τύραννος ἐπρόσταξε νὰ μὴ τσακίσουν τὰ σκέλη του, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀφήσουν ἀπειρακτον νομίζοντας: ὅτι μὴ νὰ ἦτο νέος καὶ δυνατός εἰς τὸ σῶμα, ἔχει νὰ ζήσῃ, ἰσως δὲ καὶ νὰ μεταστραφῇ ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὅθεν βλέπουσα αὐτὸν ἡ μήτηρ του ἀκόμη ζωντανόν, καὶ φοβουμένη, μήπως διὰ τὸ νεαρὸν καὶ φιλοζῶον δειλιάσῃ καὶ εὐρεθῇ ἀνάξιος τῆς τιμῆς καὶ τάξεων τῶν συστρατιωτῶν του, διὰ τοῦτο ἔσπεκε κοντὰ εἰς τὸν γίον της καὶ ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας τῆς εἰς αὐτόν, μὲ σῆμα καὶ μὲ βλέμμα, καὶ μὲ κάθε λογῆς τρόπον ἐσπούδαζε νὰ ἐμβάσῃ θάρρος καὶ ἀνδρείαν εἰς τὴν καρδίαν του, τέκνον ἐμοὶ γλυκύτατον, λέγουσα, τέκνον ἤδη τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς, ὀλίγον ἀκόμη ὑπομένειν, διὰ νὰ γίνῃς τέλειος Μάρτυς Χριστοῦ, μὴ φοβηθῇς τὰς βοσάνους, ἰδοὺ ἀοράτως παρστέκεται ὁ Χριστὸς βοηθός: ἀκόμη ὀλίγον τέκνον μου, καὶ πλέον δὲν θέλει λάβεις κανένα λυπηρόν, οὔτε κανένα ἐπίπονον. Ὅλα τὰ βάσανα ἐπέρασαν ὅλα τὰ δεινὰ ἐνίκησας μὲ τὴν ἀνδρείαν σου. Χαρὰ θέλει σὲ δεχθῇ μετὰ ταῦτα ἡ δυνὴ ἀνέσις, εὐφροσύνη, ἄλλα ἀγαθὰ, τὰ ὅποια θέλεις ἀπολαύσεις, συμβασιλεύωντας μὲ τὸν Χριστόν, καὶ πρεσβευτὴς γινόμενος εἰς αὐτόν δι' ἐμὲ τὴν μητέρα σου.

Ἐπειδὴ δὲ εἶδεν ἡ φιλόθεος μήτηρ, ὅτι οἱ στρατιῶται ἔβαλαν τὰ λείψανα τῶν Ἁγίων ἐπάνω εἰς τὰς ἀμάξας, τὸν δὲ υἱὸν της ἀφῆκαν, μὲ ἐλπίδα ἴσως ζήσῃ: τοῦτου χάριν ἡ καλὴ καὶ ἀνδρεία μήτηρ, νομίσασα τὴν ζωὴν ταύτην τοῦ υἱοῦ της, ὅτι εἶναι περισσότερον θάνατος παρὰ ζωὴ, ἐκαταφρόνησε μὲν τὴν ἀσθένειαν τῆς γυναικὸς, ἐλησιμόνησε δὲ καὶ τὰ σπλάχνα τὰ μητρικά, καὶ σηκώσασα τὸν υἱὸν της ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους της, ἠκολούθει ὀπίσω εἰς τὰς ἀμάξας μεγαλαυχουσα ἐπληροφορεῖτο γὰρ ἡ μακαρία, ὅτι τότε θέλει ἰδῇ ζωντάνον τὸν υἱὸς της, διὰ τὸν ἰδῇ διὰ τὸν χριστὸν ἀποθαμμένον. Ὅταν δὲ εἶδε, πῶς παρέδωκε τὴν ψυχὴν του, φερόμενος ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους της, τότε ἐλευθερωθεῖσα ἀπὸ κάθε φροντίδα, ἐχώρευε καὶ ἐσοκίρτα διὰ τὸ τοιοῦτον χαροπὸν τέλος τοῦ υἱοῦ της. Ὅθεν φέρουσα τὸ λείψανόν του ἔως εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἦσαν τὰ ἄλλα λείψανα τῶν Ἁγίων, ἐκεῖ ἀπέθεσε τὸ φίλιον τέκνον της, καὶ μὲ τοὺς ἄλλους συστρατιώτας τοῦτο συνηρίθμισεν, ἵνα μὴ δὲ τὸ σῶμά του χωρισθῇ ἀπὸ τὰ σώματα τῶν Ἁγίων, μὲ τὰς ψυχὰς τῶν ὁποίων, ἐσπούδαζε νὰ συναριθμήσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ υἱοῦ της.

Ἀνάψαντες δὲ οἱ στρατιῶται μεγάλην πυρκαϊάν, κατέκαυσαν τὰ σώματα τῶν Ἁγίων, ἔπειτα δὲ ἔμεινε, τὸ ἔσθον εἰς τὸν ποταμόν, φθονοῦντες νὰ μὴ λάβουν αὐτὰ οἱ Χριστιανοί, ἀλλ' ὁμῶς κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, ἐσυνάχθησαν τὰ Ἅγια λείψανα εἰς ἓνα κρημνὸν τοῦ ποταμοῦ, τὰ ὅποια πέρνοντες τινες Χριστιανοί, ἔχρισαν αὐτὰ εἰς τοὺς ὀρθοδόξους πλοῦτον ἀσύλληπτον. Τελεῖται δὲ τῶν τεσσαράκοντα τούτων ἡ Σύναξις καὶ ἑορτή, εἰς τὸν Ἁγίωτάτον καὶ μαρτυρικώτατον αὐτῶν Ναόν, τὸν εὐρισκόμενον κοντὰ εἰς τὸ Γάλκινον τετράπυλον, (ἄρα τὸν κατὰ πλάτος Βίον αὐτῶν εἰς τὸν νέον Θησαυρόν).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ.—*Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κοδράτου τοῦ ἐν Κορίνθῳ, καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, Ἀνέκτου, Παύλου, Διανυσίου, Κυπριανοῦ, καὶ Κάσσαντος.*

Οὗτοι οἱ Ἅγιοι ἦτον κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Βασιλέως Δεκίου καὶ τοῦ Οὐαλλεριανοῦ, καὶ Ἰάσωνος Ἡγεμόνος Ἑλλάδος ἐν ἔτει 252 ὁ δὲ Ἅγιος Κοδράτος ἐπειδὴ ἔμεινε πολλὰ νήπιον, ἀφ' οὗ ἀπέθανεν ἡ μήτηρ του διὰ τοῦτο ἐτρέφετο διὰ θαύματος.

Τριγύρω εἰς αὐτὸν ἐφαίνετο ἓνα νέφαλον, τὸ ὅποιον ἔδιδεν εἰς αὐτόν φαγητόν. Ὅταν δὲ ἔγινε νέος εἰκοσιοκτὼ χρόνων, τότε ἔγιναν φίλοι μὲ αὐτόν οἱ ἄνω εἰρημένοι Ἅγιοι. Μαζὶ μὲ τοὺς ὁποίους συληφθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας διὰ τὴν εἰς Χριστὸν ὁμολογίαν, ἐδάρη δυνατὰ ὁμοῦ μὲ αὐτούς, καὶ οὕτως ἀπεκεφαλίσθησαν ὅλοι, καὶ ἔλαβον τοὺς Στεφάνους τοῦ Μαρτυρίου.

ΣΑΒΑΤΟΝ 11 ΜΑΡΤΙΟΥ.—*Μνήμη τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σωφρονίου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεροσολύμων.*

Ο Ἅγιος οὗτος ἐγενήθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ μὲν τῆς Δαμασκού τῆς κοινῆς καλουμένης Σιάμ, ἐν τῇ τοποθε-

Ἅγιος Σωφρόνιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων

σία δὲ Φοινίκης τῆς καλουμένης Λυβανοστεφάνου, ἀπὸ γονεὺς εὐσεβεῖς καὶ σφόδρας, πατέρα μὲν Πλινθάν, μητέρα δὲ Μυροῦν. ἔντει δὲ 500 διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ σπουδὴν του, ἀπόκτησε τὸ κράτος καὶ τὴν δυνάμειν ὅλων τῶν ἐπιστημῶν. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦτοις αὐτὸς κατοικῶν μέσα εἰς τὴν πόλιν, μετεχειρίζετο τὴν ἀρετὴν καὶ ἀσκησιν τὴν πραττομένην εἰς τὰς ἐρήμους ὑπὸ τῶν ἀσκητῶν. Ἐπειτα ὑπάγει εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῦ Κοιναβιάρχου, ἀπὸ ἐκεῖ δὲ ἀναχωρήσας ἐπῆγεν εἰς τὴν Αἰλίαν, ἐπιθυμῶν νὰ ἀποκτήσῃ περισσότεραν μάθησιν τῆς σοφίας. Εἰς κρήνην λοιπὸν εὐρίσκει ἓνα ἄνδρα δνόματι Ἰωάννην, γεμάτον ἀπὸ κάθε σοφίαν, ἐσωτερικὴν καὶ ἑξωτερικὴν. Ὅθεν ἐπιτυχὼν τοῦ ποθομένου, συγκατοίκησε

αὐτὸν, γεμάτον ἀπὸ κάθε σοφίαν, ἐσωτερικὴν καὶ ἑξωτερικὴν. Ὅθεν ἐπιτυχὼν τοῦ ποθομένου, συγκατοίκησε

μαζί με αυτόν, λαμβάνων μὲν παρ' ἐκείνου, ὅσα μαθήματα ἤξευρε παραπάνω ἀπὸ αὐτόν, δίδοντας δὲ ἀντιστρόφως καὶ αὐτὸς εἰς ἐκείνον τὰ ἐδικά του, ἐκεῖ δὲ εὐρισκόμενος, ἔπαθεν ἐπίχυσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ λατρεύεται ἀπὸ τοῦς Ἁγίους Ἀναγούρους Κύριον καὶ Ἰωάννην, οἱ ὁποῖοι μισθὸν ἐζητήσαν ἀπὸ λόγου του, τὸ νὰ συγγράψῃ τὰ θαύματα, ὅπου ἐτέλουν καθ' ἐκάστην ἡμέραν, τὰ ὁποῖα καὶ συνέγραψε κατὰ τὴν αἰτήσιν τῶν Ἁγίων, καὶ οὕτως ἐγύρισεν εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἐπειτα διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀρετὴν του χειροτονήθη Ἐπίσκοπος Ἱεροσολύμων. Εἰς καιρὸν δὲ ὅπου ἐσκαβόθησαν τὰ Ἱεροσόλυμα ἀπὸ τοῦς Πέρσας, ἐπῆγεν ὁ Ἅγιος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, πρὸς τὸν μέγαν Ἰωάννην τὸν Ἐλεήμονα ὅς τις τότε ἦτον τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος. Ὅταν ὁ θεὸς Ἰωάννης ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, τότε ὁ ἱερεὺς Σωφρόνιος οὗτος ἐκινήθη εἰς αὐτὸν λόγον ἐπιτάφιον ἐγκωμιαστικόν, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφανέρωσε τὸν ἀμετρον θησαυρὸν τῆς ἐλεημοσύνης καὶ εὐπλαχνίας, ὅπου εἶχεν εἰς τὴν ψυχὴν του ὁ τρισμακάριστος ἐκεῖνος ἀνθρώπος, καὶ πολλὰ ἐθρήνησε τὴν τοιοῦτον στέρην.

Ἀφ' οὗ δὲ ὑστερον ἐγύρισε πάλιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, τις δύναται νὰ διηγηθῇ μὲ πόσῃ φρονιᾷ, καὶ μὲ ποίους κόπους ἐποίησεν τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ πόμνην; διότι δὲν εἶχε μόνον πάλιν νοητὴν κατὰ τῶν δαιμόνων, ἀλλὰ εἶχε καὶ λογικὸν πόλεμον κατὰ τῶν αἰρετικῶν Μονοθελητῶν, τοὺς ὁποίους, ποτὲ μὲν, ἀνέτρεπε μὲ τὰς θείας Γραφὰς καὶ μὲ τὰς παραδόσεις τὰς Ἀποστολικὰς τε καὶ Πατρικὰς, ποτὲ δὲ, τοὺς ἐνικά καὶ μὴ τὰς ἰδικὰς του διδασκαλίας.

Πολλὰ δὲ συγγράματα λόγον καὶ μνήμης ἔσται, ἀφῆκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ὁ αἰδίδιμος οὗτος Πατήρ, ἀπὸ τὰ ὅποια ἓνα εἶναι καὶ ὁ ὑπερθαύματος Βίος τῆς Ἰσαγγέλου Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἡ ὁποία ἡγωνίσθη τοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀγῶνας ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Με τοιοῦτον λοιπὸν τρόπον καλῶς καὶ θεοφιλῶς πολιτευσάμενος ὁ μακάριος, καὶ ἄλλους διδάξας, καὶ στόμα θεοῦ χρηματίας κατὰ τὸν Ἱερεμίαν καὶ εἰς τρεῖς χρόνους ποιμάνειν τὰ ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ, ἐν εἰρήνῃ πρὸς τὸν Κύριον ἐξεδήμησεν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ πανηγυρὶς αὕτη τῆς μόνης ἀπομεινάσης, ὀγδόης δὲ πραγματικῶς ἑορτῆς τῆς ὀρθοδοξίας ἀπαιτεῖ καὶ συγχωρεῖ συνάμα καὶ μικρὰν καὶ μακρὰν παρεκβολὴν ἐξ ὧν οἱ χρονογράφοι περὶ αὐτῆς ἀναφέρουσιν, ἐπ' αὐτῶν δὲ δυνατόν νὰ ἐπενεχθῶσι παρατηρήσεις, ἢ κρίσεις, ἢ συμπεράσματα. Ὅτι μὲν ἐπίσημος ἀποκηρύξις καὶ καταδίκη δογματικῆς τινὸς ἑτεροδοσκαλίας ἔπρεπε νὰ ἐορτάζηται πανηγυρικῶς οὐδεὶς ἀποδοκιμάζει, ἀφοῦ πᾶσα οἰαδήποτε «καινὴ διδασχὴ» καὶ πᾶν οἰονδήποτε «ξενίζον δόγμα» διέσπα τὴν ἡθικὴν ἐνότητα, πᾶσα δὲ καταδίκη καινοφανῶν δογματικῶν διδασκαλιῶν, πανηγυρικῶς ἐορταζομένη, βεβαίως ἐθεωρεῖτο ἐμπειροδοσα τὴν ἐν συνόδῳ λαμβανομένην ἀπόφασιν, καὶ τὴν ἡθικὴν ἐνότητα κρατύνουσα· ἀλλ' ἐὰν ἀπ' ἀρχῆς ἡ τῶν πιστῶν Ἐκκλησία ἐθέσπισε τὸν πανηγυρισμὸν τῆς ἐν Νικαίᾳ καταδίκης τῆς ἀρειανικῆς κακοδοξίας ἀγνωστον, προκειμένης ζητήσεως περὶ τῆς κυριακῆς πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς. Τὸ Βασιλειανὸν λεγόμενον Μηνολόγιον ἀναγράφει μνήμην Ἀ' οἰκουμενικῆς Συνόδου τῇ 29 μαΐου καὶ γινώσκοντες οὖν συνήλθε κατὰ τὸ Πασχάλιον χρονικόν (Βόνης σελ. 525), ἡ Σύνοδος τῇ 19 τοῦ μηνὸς δαΐσιου, ὁ δὲ δαΐσιος ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν Ἰούνιον.

Ὅπως δὲ ποτε, ἡ μνήμη τῆς Α' οἰκουμενικῆς Συνό-

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ,"

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡΑΧ. 100
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	25

Τιμὴ ἐκάστου δραχ. 2

δου ἦτο μία τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν, κατὰ Μηνολόγιον παλαιόν, φέρον χαρακτηριστικῶς ὡς ἢ ἄλλως ἐπίσημον, καίτοι τοῦτο, κατ' ἐμὲ, ἔσχευεν ἐν τῷ Πατριαρχεῖῳ Κωνσταντινοπόλεως. Ἀλλὰ, κατὰ τὸν παλαιὸν Συναξαριστὴν, ἡ μνήμη καὶ τῆς Β' οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐτελεῖτο τῇ 22 μαΐου. Τῇ 9 σепτεμβρίου ἡ μνήμη τῆς Γ' οἰκουμενικῆς. Μέχρι τοῦδε βλέπομεν ὀρισμένας τὰς μνήμας τῶν τριῶν πρώτων Συνόδων, καὶ αὐτῆς τῆς ἐν Νικαίᾳ κατὰ Ἀρείου, ἣν ἀγνοοῦ πότε μετεβάλλομεν ἀπὸ ἑορτῆς ἀκινήτου εἰς κινήτην. Νικόδημος ἀγιορείτης ὁ νάξιος (ὁ Καλλιβοῦρης), ὁ τὸν ἀτυχῆ Συναξαριστὴν ἐξανδραποδίσας, παρέλιπε ν' ἀναγράφῃ τῇ 29 μαΐου τὴν μνήμην τῆς πρώτης ἐν Νικαίᾳ Συνόδου, φρονῶν ἴσως ὅτι ὀρθότερος θὰ θεωρηθῇ χρονολογικῶς ὁ κατὰ τὴν κυριακὴν τὴν πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς ἑορτασμός· καίτοι κατὰ τοιαύτην ἡμέραν ἔπρεπε νὰ ἐορτάζωμεν τὴν μνήμην τῆς Γ', οἰκουμενικῆς τῆς ἐν Ἐφέσῳ.

Αἱ λοιπαὶ τέσσαρες οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι εἶχον ἡμικινήτας καὶ ἡμιακινήτους, τὰς μνήμας, ἂν ἐπιτρέπεται νὰ εἰπῶ. Τὴν τετάρτην οἰκουμενικὴν πανηγυρίζομεν μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἁγίας Εὐφημίας τοῦ Ὄρου, δηλὰ γὰρ δὴ, μετὰ τὴν 11 Ἰουλίου, ἀρα μετὰ τῆς 12 καὶ τῆς 18 τοῦ μηνός, ἐν ἡμέρᾳ κυριακῇ, καίτοι τὸ Βασιλειανὸν ὀρίζει διὰ τὴν τετάρτην ἐν Χαλκηδόνι Σύνοδον τὴν 16 Ἰουλίου, διὰ δὲ τὴν πέμπτην (ἐν Κ) πόλει τὴν 25 τοῦ αὐτοῦ μηνός. Τὸ παρὰ τῷ Morcelli καλὸν κωνσταντινοπολιτικόν Συναξάριον θέλει τὴν μνήμην τῆς Δ' καὶ τὴν Ε' κινήτην· ἀλλ' Ἐδαχγέλια χειρόγραφα ἐρευνήθέντα κατὰ καιρὸν ὑπ' ἐμοῦ μάλιστα δὲ τὸ (ἐν Κ) πόλει ἀγιοταφικὸν 426, καθὼς ἐδήλωσα εἰς τὸ «Βυζαντινὸν Ἑορτολόγιον» μου (σελ. 128), ἀγγέλλουσιν οἰονεὶ κινήτην τὴν μνήμην «μνήμη τῶν χλ' ἁγίων πατέρων τῶν ἐν Χαλκηδόνι. Λαγχάνει δὲ ἡ τοιαύτη κυριακὴ ἀπὸ τῆς ιγ' τοῦ μηνός, καὶ αὐτῆς, μέχρι ιθ', καὶ αὐτῆς, γινόμενης, οὔτε ἐσώθεν, οὔτε ἐξώθεν τῶν ρηθέντων τούτων ζ' ἡμερῶν ὑπερβαίνουσα, «κατὰ τὸν τῆς Ἐκκλησίας τύπον»—δηλὰ δὴ, κατὰ τὸ τυπικὸν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας—Ἀγίας Σοφίας—«Καὶ μετὰ ταύτην τὴν μνήμην τῆς Δ' Συνόδου, τῇ ἐπερχομένῃ κυριακῇ ἐπιτελοῦμεν τὴν μνήμην τῶν ἐν τῇ Ε' συνόδῳ συνελθόντων ἁγίων πατέρων κατὰ Σευήρου τοῦ δυσσεβοῦς». Τὴν μνήμην τῆς ΣΤ' ἦγεν ἡ Μ. Ἐκκλησία—Ἀγία Σοφία—κυριακῇ μετὰ τὴν Ἰψῶσιν, εἴτ' οὖν μετὰ τῆς 15 καὶ τῆς 21 σепτεμβρίου, τὴν δὲ τῆς Ζ' ἐν κυριακῇ, τῇ μετὰ τὴν 11 ὁκτωβρίου, ἀρα μετὰ τῆς 12 καὶ τῆς 18 τοῦ μηνός. Εἶδε λοιπὸν ὁ εὐμενὴς ἀναγνώστης, πλὴν τῆς Β' καὶ τῆς Γ', αἱ λοιπαὶ πέντε οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι κινήτας ἔχουσι τὰς μνήμας, ἀγομένας ἐν ἡμέρᾳ κυριακῇ.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ὁ Μ. χαρτοφύλαξ
ΜΑΝΟΥΗΛ ΙΩ. ΓΕΛΕΩΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Η "ΜΕΛΙΣΣΑ,"

ΟΔΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 48

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ Α' ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΤΗΣ ΟΙΚΗΦΟΡΟΥ ΘΕΟΤΟΚΗΣ
(Ιωάν. α' 44-52)

Λομπρά πατήνρες σήμερον, ὦ ἀδελφοί, καὶ ἑνδοξος καὶ σεβασμῶς ἡμέρα· σήμερον εὐφραίνονται πάντες οἱ ὁρθόδοξοι βλέποντες ἀναστηλωμένην τὴν θεανδρινὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας αὐτοῦ μητρὸς καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἐξ ἀποστολικῆς βεβαίας παραδόσεως ἐστὶν οἱ ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ τὰς τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας διὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων, οὐ θεοποιῶντες, οὐδὲ λατρεύοντες αὐτάς, ἀλλὰ δι' αὐτῶν ἀναβιβάζοντες τὸν νοῦν εἰς τὰ εἰκονιζόμενα καὶ προσκυνῶντες καὶ ἀσπαζόμενοι αὐτάς διὰ τὸν πόθον καὶ τὴν ἀγάπην τῶν πρωτοτύπων. Τῶν δὲ οἰκειῶν ἢ ὑπερφηάνεια καὶ ἡ κακία οὐ μόνον ἐσυκοφάνησε τῆς ἐκκλησίας τὸν ἅγιον σκοπὸν, εἰποῦσα ὅτι λατρεῖται τὰς εἰκόνας, καθὼς οἱ εἰδωολάτραι τὰ ἱδωλα, ἀλλ' ἐτόλμησε καὶ ἔπραξε κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων ἔργον, τὸ ὁποῖον οὐδὲ κατὰ τοῦ μορφώματος ἐνὸς ἐπιγεῖου Βασιλέως ἢ ἐνὸς ἡγεμόνος καὶ ἀρχόντος οὐδεὶς ποιεῖ πρᾶξεν. Ἐσχίσαν οἱ δυσσεβεῖς, ἔκλυσαν, παντὶ τρόπῳ κατεφρόνησαν τὰς ἁγίας εἰκόνας καὶ ἐγύμνωσαν ἀπὸ τοῦ στολισμοῦ αὐτῶν τὰς ἐκκλησίας· ἔπειτα καὶ διωγμοὺς χαλεπωτάτους ἐκίνησαν κατὰ τῶν ἁγίων, τῶν σεβομένων τὰς ἱερὰς εἰκόνας. Καὶ οἱ μὲν ἅγιοι ἄνδρες ἐβόων, λέγοντες· Ἡμεῖς οὐ λατρεύομεν τὰς εἰκόνας ὡς θεοὺς, ἀλλὰ, βλέποντες αὐτάς, ἀναβιβάζομεν τὸν νοῦν ἡμῶν εἰς τὰ ἀρχέτυπα, καὶ κατανοοῦμεν τὴν καρδίαν, στηριζόμεθα εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, τῇ δὲ ἀποστολικῇ παραδόσει ἀκολουθοῦντες, σεβόμεθα αὐτάς καὶ ἀσπαζόμεθα καὶ σχετικῶς προσκυνοῦμεν· οἱ δὲ αἰρετικοὶ οἱ ἀσπلاγχνοὶ, ταῦτα ἀκούοντες, ἔδερν αὐτοὺς ἀνελεήμονα, ἔσυρον εἰς τὰς πλατείας, ἔκπιον τὰς τούτων γλώσσας, κατέκλειον αὐτοὺς εἰς τὰς φυλακάς, θανάτῳ δοχήμενοι αὐτοὺς κατέδικαζον. Ἐπεκράτησε δὲ ὁ σκληρὸς οὗτος διωγμὸς ἀπὸ τῶν χρόνων Λέοντος τοῦ Ἰσαύρου, τοῦ πρώτου εἰκονομάχου, ἕως τῶν χρόνων Θεοφίλου τοῦ ἐσχάτου, ἡγουν ἔτη ἑκατὸν καὶ ἑξήκοντα. Τότε δέ, τούτεστι μετὰ τὸν τοῦ Θεοφίλου θάνατον, ὁ ζῆλος τῆς εὐσεβεστάτης καὶ ἁγίας αὐτοῦ γυναικός, Θεοδώρας τῆς βασιλίδος, ἐστερέωσε τὴν ὁρθοδοξίαν, αὐτὴ, ὅτε παρестάθη ἐνώπιον αὐτῆς ὁ ἐν ἁγίοις Μεθόδιος ὁ πατριάρχης καὶ ἐὼς ὁμολογῆται καὶ ἀσκηταί, παρακαλοῦντες αὐτὴν ἵνα ἀναστηλώσῃ τὰς ἁγίας εἰκόνας, πρῶτον μὲν ἡσπύσθη παρηγοῖα τὴν εἰκόνα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐξ ἡσπασσα ἐνώπιον πάντων ταῦτα τὰ ἅγια λόγια· «Εἴ τις ταύτας οὐ προσκυνεῖ καὶ ἀποστρέφεται σχετικῶς, οὐ λατρευνῶν, οὐχ ὡς θεοὺς, ἀλλ' ὡς εἰκόνας ἀρχέτυπων, διὰ τὸν πόθον, εἶη τὸ ἀντίθεμα»· ἔπειτα μετὰ πάντος τοῦ ἱερατείου καὶ τῶν ἁγίων ἀσκητῶν καὶ ὁμολογητῶν, καὶ πάντος τοῦ ὁρθοδόξου λαοῦ ἐνίστατο καὶ ἡγούνησεν ὅλην τὴν πρώτην τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς ἐβδομάδα καὶ ἐξήτησεν αὐτὴ τε καὶ ὅλον τῶν χριστιανῶν τὸ πλῆθος τὴν συγχώρησιν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Θεοφίλου· ταύτην δὲ ἔλαβε διὰ τὴν πίστιν καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς καὶ τῶν ἱερῶν τὰς δεήσεις· μετὰ δὲ τοῦτο ἐλιτάνευσε αὐτὴ καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς ὁ Μιχαὴλ ὁ αὐτοκράτωρ καὶ οἱ ἱεροῦμένοι καὶ πᾶς ὁ λαὸς, βαπτίζοντες τὸν τιμιον Σταυρὸν καὶ τὰ ἅγια Εὐαγγέ-

λια καὶ τὰς σεβασμίας εἰκόνας καὶ κράζοντες τὸ «Κύριε ἔλεσον» τὴν θεῖαν δὲ ἐκτελέσαντες λειτουργίαν, ἀναστήλωσαν τὰς ἁγίας εἰκόνας καὶ δι' αὐτῶν ἐστόλισαν τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Τότε δὲ ὁ ἱερός Μεθόδιος καὶ οἱ ἅγιοι ὁμολογῆται ὥσαν, ἵνα κατὰ πᾶν ἔτος ἐν τῇ Κυριακῇ τῆς πρώτης τῶν νηστειῶν ἐβδομάδος τελεῖται τοῦτον τοῦ ἁγίου ἔργον ἢ ἀνάμνησις, ἵνα μὴ πάλιν ὁ Σατανᾶς, πλανήσας τινὰς, κατακηρύξῃ εἰς τῆς εἰκονομαχίας τὴν αἵρεσιν. Ταύτην οὖν τὴν ἐνδοξὴν ἀνάμνησιν καὶ σωτήριον χαρὰν ἐορτάζουσα ἡμέρον ἡ ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, μακαρίζει μὲν ὅσους ἐφύλαξαν ἀμώμητον τὴν ὁρθοδοξίαν τῆς πίστεως, ἀναθεματίζει δὲ τοὺς ταύτην ἀθετήσαντας, προβάλλει δὲ καὶ τὸ ἀναγνωσθὲν Εὐαγγέλιον, ὧς περιέχον τὸ παράδειγμα τῆς ὁρθῆς πίστεως τοῦ Φιλίππου καὶ τῆς σωτηρίου ὁμολογίας τοῦ Ναθαναὴλ. Καὶ ἡμεῖς μὲν σπουδάσομεν διερμηνεύσαι τὰ ἀναγνωσθέντα εὐαγγελικὰ λόγια, εἰμὲς δὲ προσηλώσασθε τὴν προσοχὴν τοῦ νοὸς ὑμῶν, ἵνα καρποφορήσωσιν ἐν ὑμῖν τὸν καλὸν τῆς σωτηρίας.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖν· ἠθέλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ εὗρίσκει Φίλιππον καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀκολουθεῖ μοι. Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου.

Οὐδὲ ἡ ἔλευσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ «εἰς τὴν Γαλιλαίαν» οὐδὲ ἡ παρουσία τοῦ Φιλίππου ἐκεῖ ἦσαν ἔργα ἀπρονόητα καὶ κατὰ τύχην συμβάντα, ἀλλὰ κατὰ θεῖαν πρόγνωσιν καὶ οἰκονομίαν γεγεννημένα. Ὁ μὲν Ἰησοῦς Χριστός, προειδὼς ὡς καρδιόγνώστης Θεὸς τὴν διάθεσιν τοῦ Φιλίππου πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῆς πίστεως εὐδόκησεν ἐλθεῖν «εἰς τὴν Γαλιλαίαν» κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἐν ᾗ εὐρέθη ἐκεῖ ὁ Φίλιππος, ἵνα προσκαλέσῃ καὶ συνάξῃ αὐτὸν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἐφελκύσῃ δὲ δι' αὐτοῦ εἰς τὴν πίστιν καὶ τὸν ἄξιον τῆς πίστεως Ναθαναὴλ, ὁ δὲ Φίλιππος, ὁ ἐκ τῆς Βηθσαϊδᾶ καταγόμενος, τῆς πατριδος «Ἀνδρέου καὶ Πέτρου», κατ' οἴκον οἰῶν Θεοῦ εὐρέθη τότε ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ Θαυμαστός· ἐστὶ καὶ ὁ τρόπος, δι' οὗ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκάλεσεν τὸν Φίλιππον καὶ ἡ τελεία πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὑπακοὴ τοῦ Φιλίππου· εἰς μόνον λόγον εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς «ἀκολουθεῖ μοι», αὐτὸς δὲ εὐθύς, καταλιπὼν τὰ πάντα, ἠκολούθησεν αὐτῷ. Ὡς φαίνεται, ἡ δεδιδαγμένος ἦν πρότερον ὁ Φίλιππος τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὸ Ἀνδρέου καὶ Πέτρου τῶν συμπολιτῶν αὐτοῦ ἢ ἡ δραστική χάρις τοῦ λόγου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ καὶ τὰ δύο ταῦτα θαυμασίως ἐνήργησαν εἰς τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ προαίρεσιν. Ποσάκις δὲ ὁ Χριστὸς προσκαλεῖ καὶ ἡμεῖς ὁμοίως διὰ τῆς φωνῆς τοῦ Εὐαγγελίου, ἵνα ἀφέντες τὴν ματαιότητα, ἀκολουθήσωμεν αὐτῷ, ἡμεῖς δὲ οὐδόλως ὑπακούομεν εἰς τὸ δεσποτικὸν αὐτοῦ κάλεσμα, ἀλλὰ μένομεν στερεοὶ καὶ ἀσάλευτοι εἰς τῆς σαρκὸς ἡμῶν τὰ θελήματα; Ὅτι δὲ ὁ Φίλιππος οὐ μόνον ἠκολούθησε τῷ Χριστῷ εὐθύς μετὰ τὰ κάλεσμα, ἀλλὰ καὶ πολὺν χρόνον ἔδειξε καὶ προθυμίαν μίαν μεγάλην, ἵνα καὶ ἄλλοι ἀκολουθήσωσιν αὐτῷ, φανερὸν ἐστὶν ἐκ τῶν ἐξῆς τοῦ Εὐαγγελιστοῦ λόγων·

Εὗρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ. Ὁν ἔγραψε Μωϋσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὐλόγησεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρετ.

Ἀκούεις προθυμίαν καὶ ζῆλον. «Εὗρίσκει», λέγει ὁ Εὐαγγελιστής, ὁ «Φίλιππος τὸν Ναθαναὴλ», ἵνα νοήσωμεν ὅτι ἐξήτησεν αὐτὸν προθύμως, διότι καὶ ἡμεῖς τότε λέγομεν τὸ ἐὺ ρ ή κ α μ ε ν, «ὅταν πρότερον ἐζητήσαμεν εὐρῶν δέ, ἐπιχειρεῖ ἐλκύσαι αὐτὸν εἰς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν διὰ

τῆς μαρτυρίας τοῦ Μωϋσέως, τῆς ἐν τῷ νόμῳ γεγραμμένης καὶ διὰ τῶν προφητικῶν λόγων. Ἐκ τούτου δὲ μανθάνομεν ὅτι ὁ Φίλιππος πεπαιδευμένος ἦν εἰς τὰ τοῦ νόμου διδάγματα καὶ εἰς τὰ τῶν προφητῶν βιβλία. Εἶπε δὲ πρὸς τὸν Ναθαναὴλ οὐχὶ «εὐρεκα», ἀλλ' «εὐρήκαμεν», ἵνα δείξῃ ὅτι ὑπὲρ πάντων ὁ Χριστὸς ἐσαρκώθη καὶ ὅτι οἱ εἰς αὐτὸν πιστεύοντες ἀγαπῶντες τὸν πλησίον ὡς ἑαυτούς, κοινὰ καὶ οὐχὶ ἴδια λογίζονται πάντα τὰ ἀγαθὰ. Καὶ ὀνομάζει μὲν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν «υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ» ἢ ἐπειδὴ τότε καὶ αὐτὸς οὐκ ἐγίνωσκεν ἀκριβῶς ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς οὐκ ἦν υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ, ἀλλ' Υἱὸς τοῦ Θεοῦ· ἐπιγράφει δὲ αὐτῷ πατρίδα τὴν «Ναζαρέτ» ἢ ἐπειδὴ οὐκ ἐγίνωσκεν ὅτι ἐν Βηθλεὲμ ἐγεννήθη (Ματθ. β' 1), ἢ ἐπειδὴ ἐν τῇ Ναζαρέτ ἀνετράφη (Λουκ. δ' 16). Ὦθεν καὶ Ναζωραῖος (Μάρκ. ι' 47) καὶ Ναζαρενός (Αὐτ. στ' 6) ὠμάσθη. Ἀκούσας δὲ ὁ Ναθαναὴλ τὸ ὄνομα τῆς Ναζαρέτ καὶ ἀπορώσας ἠρώτησεν τὸν Φίλιππον.

Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναὴλ. Ἐκ Ναζαρέτ οὐκ ἀνὰ τι ἀγαθὸν εἶναι; Λέγει αὐτὸ Φίλιππος· Ἐρχου καὶ ἴδε.

Ἐπειδὴ ἡ Ναζαρέτ εἶχε κακὴν φήμην, καθότι πολλοὶ ἔθνηκοι ἐν αὐτῇ κατῴκουν, ἢ ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ἐμάλε γεννηθῆναι ἐν τῇ Βηθλεὲμ κατὰ τὰς τῶν προφητῶν προρρησεις, διὰ τοῦτο ὁ Ναθὴλ, ἀκούσας ὅτι ὁ Χριστὸς καταγάγει ἐκ τῆς Ναζαρέτ, ἐξηπόρησεν· ὅμως οὐδὲ ἠπίστησεν οὐδὲ ἡλεγξεν τὸν Φίλιππον ὡς ψευδόμενον ἢ ὡς ὀπατηθέντα, ἀλλὰ θέλων μαθεῖν τὴν ἀλήθειαν καὶ πληροφορηθῆναι, εἶπε· Σὺ μὲν, ὦ Φίλιππε, λέγεις ὅτι ὁ Χριστὸς, ὁ ἐν τῇ Ναζαρέτ γεννηθεὶς ἐστὶν αὐτὸς ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν προκηρυχθεὶς, ἀλλ' ἄρα γε δύναται ἢ κακοφύμῳ; «Ναζαρέτ βλαστῆσαί τις καλόν;» «Ἐκ Ναζαρέτ δύναται τι ἀγαθὸν εἶναι;» Ἐπειδὴ δὲ ἤκουσεν ὁ Φίλιππος ὅτι τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἐπιχείρημα ἀπορίαν προσέξενεν εἰς τὸν Ναθαναὴλ, προβάλλει εἰς αὐτὸν ἄλλο πολλῷ ἰσχυρότερον· «ἔρχου», λέγει, «καὶ ἴδε» τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τοῦτο ἀρκεῖ σοι, ἵνα πιστεύσῃς εἰς ὅσα ἐγὼ εἶπόν σοι. Ἀλλὰ πόθεν ὁ Φίλιππος πληροφορημένος ἦν ὅτι, ἐὰν μόνον ἔλθῃ ὁ Ναθαναὴλ καὶ ἴδῃ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, πιστεύσει εἰς αὐτόν; Τοσαύτην χάριν καὶ δύναμιν εἶχεν ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὥστε, ὅταν ἤνοιγε τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ ἐλάλει, ἔπειθε καὶ ἐφέλλεκε πρὸς αὐτὸν πάντας τοὺς ἀξίους τῆς εἰς αὐτὸν πίστεως. «Καὶ πάντες», λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, «ἐμαρτύρουν αὐτῷ καὶ ἐθαύμαζον ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ» (Λουκ. δ' 22). Τοῦτο ἐμπράκτως ἐγνώρισεν ὁ Φίλιππος· διότι ἔνα μόνον λόγον ἀκούσας ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἤγουν τὸ «ἀπολούθει μοι», ἐθέλχθη ὑπὸ τοῦ θείου ἔρωτος καὶ ἐπίστευσε καὶ τὰ πάντα καταλείπων, ἠκολούθησεν αὐτῷ. Ταύτην οὖν ἔχων τὴν πίστιν καὶ τὴν πεποίθησιν, «εἶπε» πρὸς τὸν Ναθαναὴλ· «Ἐρχου καὶ ἴδε». Ὁ δὲ Ναθαναὴλ, ὡς ἤκουσε ταῦτα, σπεύσας ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Εἶδεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ. Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλῆτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι.

Ἴδον τι βλέπει ὁ Ναθαναὴλ, ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. βλέπει καρδιογνώστην, ὅστις ἀνεκάλυψε τὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδίας αὐτοῦ, εἶδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι. Βλέπε εἶπεν ὁ Κύριος, ὅτι «εἶδε τὸν Ναθαναὴλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτόν», βλέπε ἄνθρωπον ἔχοντα πίστιν ὀρθήν, νοῦν ἀφιερωμένον εἰς τὸν Θεὸν καὶ καρδίαν ἁδόλον καὶ καθαρὰν. Κἂν δὲ τοιοῦτον μέγαν ἔπαινον ἤκουσεν ὁ Ναθαναὴλ, ὅμως οὐδόλως ἐχαννύσθη,

καθὼς πολλοί, ὅταν ἀκούσωσι τοὺς περὶ αὐτῶν ἐπαίνους· ὁ ἔπαινος οὐκ ἐξερεύνησε τὸς τόνον τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἀλλὰ μετ' ἀκριβείας περιεργάζετο, μαθεῖν θέλων, ἐὰν ἀληθῶς ὁ μετ' αὐτοῦ λαλῶν Ἰησοῦς ἦν ὁ προσδοκώμενος Χριστός.

Λέγει αὐτῷ Ναθαναὴλ. Πόθεν με γινώσκεις; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ. Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὅντα ὑπὸ τὴν συκὴν εἰδόν σε.

Ὁ μὲν Ναθαναὴλ ἐρωτᾷ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς ἄνθρωπον. «Πόθεν» λέγει, «γινώσκεις» ὅτι εἰμὶ ἀληθῶς Ἰσραηλίτης; πόθεν γνωρίζεις ὅτι οὐκ ἔχω δόλον ἐν τῇ καρδίᾳ μου; εἶδες με ἄλλοτε; ἢ ἤκουσας περὶ ἐμοῦ; «Πόθεν με γινώσκεις;» Ὁ δὲ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποκρίνεται πρὸς αὐτόν οὐχ ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς Θεός· πρὶν λέγει ἢ ὁ Φίλιππος προσκόλεσθαι, ὑποκάτω τῆς συκῆς, ἐγὼ σε εἶδον καὶ σε ἐγνώρισα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ναθαναὴλ πληροφορημένος ἦν ὅτι, ὅτι ὁ Φίλιππος εὗρεν αὐτόν ὑποκάτω τῆς συκῆς, οὐδεὶς ἄλλος ἦν ἐκεῖ καὶ ὅτι κατὰ μόνας αὐτοὶ οἱ δύο ἐλάλησαν, οὐδόλως δὲ ἡδυνήθη ὑποπτεῦσαι ὅτι ὁ Φίλιππος ἐφανέρωσεν τὰ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν Ἰησοῦν, καθότι τὸν περὶ αὐτοῦ ἔπαινον ἐξεφώνησεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι εἶδεν αὐτὸν ἐρχόμενον, ἤγουν πρὶν ἢ αὐτὸς τε καὶ ὁ Φίλιππος ἐλθῶσι πρὸς αὐτόν, διὰ τοῦτο ἐκπλαγείς ἐπὶ τῇ προορατικῇ καὶ κρυφιογνωστικῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ἐπίστευσεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Χριστός, ὅθεν καὶ ἀπεκρίθη λέγων.

Ἀπεκρίθη Ναθαναὴλ καὶ λέγει αὐτῷ· Ῥαββί, σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ.

Ὁ μὲν Πέτρος ἤκουσε πρῶτον πολλάκις τὴν οὐράνιον διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ εἶδε πρῶτον τὰ ἑξαισία αὐτοῦ θιγμένα, ἔπειτα ὁμολόγησεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ Ναθαναὴλ οὐδὲ τὸς πολλὰς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀκούσας οὐδὲ τὰ θαύματα αὐτοῦ ἰδὼν, ὁμολόγησεν· ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐστιν «ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Καὶ ὅμως τὸν μὲν Πέτρον ἐμακάρισεν ὁ Θεάνθρωπος καὶ εἶπεν ὅτι ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ ἀπεκάλυψεν αὐτῷ τὴν ὁμολογίαν· «μακάριος εἶ, Σίμων Βῆρ Ἰωνᾶ, ὅτι σὸς καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ Πατὴρ μου ὁ ἐν τοῖς σπυράνοις» (Ματθ. ια' 17). περὶ δὲ τοῦ Ναθαναὴλ οὐδὲν τοιοῦτον εἶπεν, ὅτι ἤκουσε τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ. Ποῖον δὲ ἄρα γε τὸ αἶτιον; Ἡ μὲν τοῦ Πέτρον ὁμολογία ἦν τελεία, ἢ δὲ τοῦ Ναθαναὴλ ἀτελής. Καὶ οἱ δύο ὁμολόγησαν ὅτι ὁ Χριστός ἐστιν Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὁ Ναθαναὴλ συνάψας τὸ «σὺ εἶ ὁ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ», ἐμύκρυνε τῆς ὁμολογίας τὸ μέγεθος, διότι ὁ Χριστός, ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός, οὐκ ἔστι μόνου τοῦ Ἰσραὴλ Βασιλεὺς ἀλλὰ πάσης τῆς οἰκουμένης καὶ πάντων τῶν ὑπερῶν καὶ ἀγμάτων κτισμάτων. Διὰ τοῦτο οὖν ἐμακάρισεν ὁ Κύριος τὸν Πέτρον, καὶ ἐβεβαίωσε τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ, εἰπὼν· «Καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ, ἤγουν τῇ ὁμολογίᾳ ἣν ὁμολόγησας, εἰπὼν· «Σὺ εἶ ὁ Χριστός ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος;» (Αὐτόθ. 16), «οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν» (Αὐτόθ. 18)· εἰ δὲ τὴν ἀτελῆ τοῦ Ναθαναὴλ ὁμολογίαν προσέθετο τὰ ἐξῆς λόγια.

Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὅτι εἰπὼν σοι· Εἰδὼν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις; μείζων τούτων ὄψει. Καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὅτι· Ἀπ' ἄρτι ὄψεισθε τὸν οὐρανὸν ἐνεργούντα καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

Σί, λέγει, πιστεύεις εἰς ἐμέ, ἐπειδὴ ἐγνώρισας ὅτι εἰμὶ κρυφιογνώστης; σὺ ἐπίστευσας εἰς ἐμέ, ἐπειδὴ εἶπόν σοι καὶ μὴ παρὼν· εἰδὼν σε ὑποκάτω τῆς

συκῆς», πρὶν ἢ καλέσῃ σε ὁ Φίλιππος· ὅμως ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς πολλῶ μείζονα τούτων τῶν ἔργων, ὧν εἶδες, μέλλεις ἰδεῖν καὶ ἐκμενῶς πολλῶ τελειότερα ἔσται ἡ πρὸς ἐμὲ πίστις σου. Σὺ μὲν λέγεις ὅτι εἰμὶ Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, μετὰ δὲ ταῦτα, διὰ τὴν φανήν ὁ οὐρανὸς ἀναιεωγμένος καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀναβαίνοντες καὶ καταβαίνοντες πρὸς ὑπηρεσίαν μου, τότε κατανοήσουσιν οἱ ἄνθρωποι ὅτι οὐ μόνον τοῦ Ἰσραὴλ, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς κτίσεως εἰμὶ Βασιλεὺς. Ταῦτα δὲ ἔλεπεν ὁ Θεοάνθρωπος, σημαίνων τοὺς ἀγγέλους, οἵτινες μετὰ τὴν νηστείαν καὶ τὴν κατὰ τοῦ Διοβόλου νίκην αὐτοῦ «προσηλθόν καὶ διηκόνουν αὐτῷ» (Ματθ. δ' 11)· καὶ τὸν ἄγγελον, τὸν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πάθους, αὐτοῦ κατελθόντα ἀπ' οὐρανοῦ καὶ ἐνισχύοντα αὐτὸν (Λουκ. κβ' 43)· καὶ τοὺς ἀγγέλους, οὓς εἶδεν ἡ Μαρία «ἐν λευκοῖς καθεζομένους, εἷα πρὸς τῇ κεφαλῇ καὶ ἕνα πρὸς τοῖς ποσίν, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα» αὐτοῦ (Ἰάν. κ' 12) καὶ τοὺς δύο Ἀγγέλους τοὺς φανέντας ἐν τῷ ὄρει τοῦ Ἑλαιωῖος ἰέν ἐσθῆτι λευκῇ» (Πράξ. α' 10), ὅτε ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν.

‘ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΝ ; ἢ ΕΛΠΙΖΟΜΕΝΟΝ ;

Εἰς μίαν ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν ἐγράφη πέρυσιν ἡ φοβερά εἰδήσις ὅτι πολλοὶ χριστιανοὶ ἐτοιμάζονται νὰ υποβάλουν εἰς τὴν ἱερὰν Σύνοδον, εἰς τὴν κυβέρνησιν, καὶ δι' αὐτῶν βεβαίως εἰς τὸν Θεόν, τὴν πανελλήνιον ἐπιθυμίαν νὰ μὴ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὴν λατρείαν τὸ νέον κατολικὸν καὶ προτεστάντικον ἡμερολόγιον, καὶ νὰ ἐκδοθῇ διάταγμα τιμωρῶν τοὺς ἀχολουθούντας τὸ παλαιόν, τὸ ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον τῶν ἁγίων πατέρων καὶ τῶν ἁγίων Συνόδων. Μοτὰ πέντε ἔξ μηνας, ὅπου τὸ ἔρος ὤδινεν, ἔτεκε μὲν, κατὰ τὴν παλαιὰν παροιμίαν.

Ἀνέλπιστον πρᾶγμα ! Χίλιοι πεντακόσιοι ὑπογραφὰι ἀναγγέλλονται ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ κόσμου τοῦ ἐπιστημονικοῦ, τοῦ βιομηχανικοῦ, τοῦ ἐμπορικοῦ, τοῦ ἐξοχωτέρου μέρους τοῦ ἔθνους. Ἐντὺς πέντε μηνῶν αὐταὶ μόνον αἱ ὑπογραφὰι συνήχθησαν, ὕστερον ἀπὸ πότους κόπους!! Ἀλλὰ οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ παλαιόν, τὸ ὀρθόδοξον, τὸ ἐλληνικὸν τῶν πατέρων μας ἡμερολόγιον, τοὺς ὁποίους δικαίως θὰ ὀνομάσῃ τις συντηρητικούς, παρεκάλεσαν ἡμᾶς ταῦτα τὰ ὀλίγα νὰ εἰπώμεν.

Ἐχουν τὸ θάρρος αὐτοὶ νὰ εἰποῦν ὅτι, ἐὰν πρόκηται νὰ μετρηθῶν οἱ συντηρητικοὶ μὲ τοὺς μεταρρυθμιστάς, ἐντὺς πέντε μηνῶν ἐμποροῦν νὰ φέρουν ὅχι χιλίας πεντακοσίας, ἀλλ' ἑκατὸν πενήντα χιλιάδας ὑπογραφῶν χιλίας πεντακοσίας συναθροίζουσιν, ἂν θέλουν, ἐντὺς μιᾶς ἡμέρας. Ἀλλὰ φρονοῦν καὶ κηρύττουν οἱ μεταρρυθμισταὶ ὅτι αὐτοὶ ἐκπροσωποῦν ὅλον τὸ ἔθνος, καὶ ἐπειδὴ αὐτοὶ καὶ ἡ ἐφημερίς τῶν θέλουν νὰ γίνῃ νόμος τιμωρῶν, φυλακίζων, προστιμάρων, καὶ τουφεκίζων τοὺς συντηρητικούς, αὐτὸ πρέπει νὰ γίνη.

Ἀνέλπιστον ; ἢ ἐλπίζομενον ἀπὸ κεφαλᾶς ἀνατροπῶν. Ἡ Ἐκκλησία κηρύττει πάντα τὰ μέλη Αὐτῆς ἴσα. Ἄν εἰπέ ποτε ὅτι ἐγὼ ἀκούω δέκα χιλιάδες ἐπιστήμονας

καὶ ἐμπόρους καὶ βιομηχάνους, καὶ ἀθετῶ τὸν εὐσεβεῆ πόθον ἐξ ἑκατομμυρίων, ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας, τῆς πίστεως, τῆς θρησκείας, ἀπέναντι τοῦ θείου αὐτῆς ἰδρυτοῦ, εἶναι ἴσοι οἱ ἐπιστήμονες μὲ τοὺς ἀμπελοουργοὺς, οἱ ἐμποροὶ μὲ τοὺς ἐλαιοπαράγωγους, οἱ βιομήχανοι μὲ τοὺς ψαρῆδες. Οὕτε τὸ Σύνταγμα ἀκόμη αὐτὸ, οὔτε αὐτὸ δὲν ἐδημιούργησε διάκρισιν, τὴν ὁποίαν ζητοῦν νὰ κατασκευάσωσιν οἱ συντάκται τῆς ἐφημερίδος, ἡ ὁποία προετοιμάζει λεληθότως ξενίζοντα δόγματα.

Ἀνέλπιστον ; ἢ ἐλπίζομενον ἀπὸ κεφαλᾶς κούφους ; Οἱ χίλιοι πεντακόσιοι πρέπει νὰ παλουκώσουν τὰ πέντε ἐξ ἑκατομμύρια, διότι εἶναι «διανοοῦμενοι»—οἱ ἄλλοι στεροῦνται ἐγκεφάλου καὶ δὲν διανοοῦνται, καὶ διὰ τούτο ζητοῦν νὰ ἐπανεέλθῃ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, πρὸς καταστροφὴν τοῦ ἔθνους. Οἱ συντηρητικοὶ παροικαλοῦσιν ἡμᾶς νὰ βεβαιώσωμεν τοὺς ἀνατροπεῖς ὅτι, πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν χιλίων πεντακοσίων διανοουμένων δημιουργοῦσι σύγχυσιν ἡμερολογίου καὶ ἐορτολογίου. Οἱ συντηρητικοὶ μεγάλοι ἢ μικροὶ ἐμπόροι—διότι ἔχουν ἐμπόρους καὶ αὐτοὶ—βιομήχανοι μεγάλοι ἢ μικροὶ—καὶ αὐτοὶ ἔχουν βιομηχάνους—ἐπιστήμονες μεγάλοι ἢ μικροὶ—ἔχουν ἐπιστήμονας καὶ αὐτοὶ—μὰς ἐβεβαίωσαν ὅτι τὴν ἀλληλογραφίαν ὅλοι κρατοῦν κατὰ τὸ γρηγοριανόν. Ἀλλὰ τὰς ἐορτάς τὰς θρησκευτικὰς θέλουν νὰ πανηγυρίζωσι κατὰ τὸ ἐλληνικὸν ἰουλιανόν, ἢ Σωσιγενειανόν. Ὅτι δὲ τὰ δύο ταῦτα, Ἑορτολόγιον ὀρθόδοξον καὶ γρηγοριανόν ἡμερολόγιον, χωρὶς ζημίας τοῦ κράτους, χωρὶς καταστροφῆς τοῦ ἔθνους, δυνατόν νὰ συμβαδίζωσιν, ἀποδεικνύει πολὺ λαμπρὰ τὸ παράδειγμα τῆς Σερβίας, τῆς Πολωνίας, τῆς Βουλγαρίας, καὶ τῶν Ἑκκλησιῶν Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, καὶ αὐτῆς τῆς πρὸς ἀλληλοφάγωμα προχωροῦσης Ἐκκλησίας τῆς Αἰγύπτου.

Αὐτὰ τὰ ὀλίγα τὰ ἀληθινὰ, μετὰ πόνου ψυχῆς, παρεκάλεσαν οἱ συντηρητικοὶ νὰ γράψῃ ἡ «Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας» μὴ θέλουσα αὐτὴ ἀκόμη ν' ἀποφανθῇ χωρὶς πολλὰς ἀκόμη νὰ συντάξῃ πληροφορίας καὶ λεπτομερείας, ἂν καὶ φρονεῖ ὅτι οἱ μεταρρυθμιταὶ δὲν ἐννοοῦν ν' ἀκούσωσι τίποτε φρόνιμον. Ἡ «Φωνὴ» δέχεται γνώμας τῶν φρονίμων, δημοσιεύει πᾶσαν διατριβὴν φρονίμως συζητοῦσαν πᾶν θέμα θρησκευτικόν, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ νὰ μείνουν ἀτιμώρητοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐνεκα κακῶς ἐννοουμένης μεταρρυθμίσεως, ἐνεκα σπουδῆς ἀκαίρου, εἰσάγουν διαίρεσιν εἰς τὰς οἰκογενείας, εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὸ δῆμιον ἔθνος, εἰς τὴν ταλαίπωρον Ἐκκλησίαν. Ἡ διαίρεσις εἰς τὸ μέλλον θὰ δημιουργήσῃ ἔθνος, τὸ ὁποῖον θὰ ἔχῃ πίστιν παράδοξον, καταφανή, ὅχι τὴν πίστιν τῶν πατέρων ἡμῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝ. ΛΕΥΚΩΜΑ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΑΣ

1821-1921

ΤΟΜΟΙ 14

Κυκλοφοροῦσιν ὁ Α' τόμος χρυσόδετος Οἰκονομολο-
γικά Δρ. 300

'Ο Β' εἰς δύο μέρη Β1, Β2, χρυσόδετος » 450

'Ο Γ' Ἐπιστήμῃ » 150

'Ο Δ' Καλαὶ Τέχναι χρυσόδετος » 200

'Ο ΣΤ' Ἐκκλησια-Κλήρος χρυσόδετος » 200

Οἱ 6 κυκλοφοροῦντες τόμοι παραδί-
δινται ἀμέσως ἀντὶ Δρ. 1300

'Εκτυποῦνται :

'Ο Ζ' τόμος Ναυτιλία, ὁ Η' Γεωργία - Κτηνοτρο-
φία, ὁ Θ' Βουλὴ, Βουλευταί, Δήμαρχοι, Τοπεία. ὁ Ι'
Ἡρώες, Στρατὸς καὶ Ναυτικόν, ὁ ΙΑ' Φιλανθρωπικὰ
'Ιδρύματα, ὁ ΙΒ' Ἐξω Ἑλληνισμὸς Παροικίαι. ὁ ΙΓ'
'Ιστορία τῆς Ἑλληνικῆς Γυναικός, ΙΔ' Εὐρετήριον.

ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΡΟΛΙΔΟΥ :

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΜΟΙ ΔΕΚΑ

'Εξ ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον.

Κυκλοφορεῖ ὁ Α' τόμος χρυσόδετος Δρ. 150

» ὁ Β' » » » 220

'Εκτυποῦται ὁ Γ' Αἴγυπτος, Παλαιστίνη κλπ.

Οἱ 10 τόμοι χρυσόδετοι Δρ. 2.000

Διὰ μηνιαίων δόσεων 80 δρ. ἑκάστη

εἰς 20 δόσεις » 1.600

Διὰ τοὺς προκαταβάλλοντας » 1.400

Διὰ τοὺς Καθηγητὰς καὶ μαθητὰς ἑκαπταεῖς 10 ο).

Πληροφορίες Κολοκυνθοῦς 2 Ἀθῆναι.

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

"Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ"

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ Δρ. 100

» Ἐξάμηνος » 50

» Τρίμηνος » 25

Τιμὴ ἑκάστην Δρ. 2

ΒΙΟΣ ΤΟΥ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΣΥΜΕΩΝ

Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης
κατὰ τὸν Μελέτιον καὶ ἄλλους.

Συμεὼν ὁ Θεσσαλονίκης Ἀρχιεπίσκοπος, ἀνὴρ εἰς
ἄκρον ἀρετῇ, καὶ Ἀγίότητος φάσας, παρομοίως τοῖς
ἀρχαίοις Πατράσι συνκριθμεῖται ἔγραψε κατὰ Αἰρέσεων,
περὶ Ἱερῶν Τελετῶν, καὶ Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας
περὶ Ἀρχιερέων ; Ἱερέων καὶ Διακόνων περὶ τῆς θείας
Μυσταγωγίας καὶ ἄλλα τινά, τυπωθέντα ἐν Γλασίῳ τῆς
Μοχθαβίας, κατὰ τὸ χιλιοστὸν ἐξαχσιοστὸν ἐννενηχο-
στὸν τρίτον ἔτος (1693) καὶ τινὰ αὐτῶν ἐξεδόθησαν ὑπὸ
Ἰακώβου τοῦ Γόαρος πρότερον μετὰ τοῦ Εὐχολογίου,
ἐν Παρισίοις, ἐν ἔτει χιλιοστῷ ἐξαχσιοστῷ τεσσαρακο-
στῷ ἐβδόμῳ (1647). ἤκμασε κατὰ τὸν Δαβρίκιον,
Ντουπὶν, καὶ ἄλλους, ἐν τῷ τέλει τοῦ δεκάτου τετάρ-
του αἰῶνος, καὶ ἀνεπαύθη ἐν τῷ χιλιοστῷ τετραχσιο-
στῷ τριακιστῷ ἔτει (1430), κατ' ἄλλους δὲ ἐν τῷ χι-
λιοστῷ ἐξαχσιοστῷ εἰκοστῷ ἐννάτῳ (1629).

Ἱερὸς κανὼν καὶ Θεολογικὴ παραγγελία τοῦ Ἀ-
γίου καὶ Μεγάλου Βασιλείου, διὰ τὰς Ἀρχάντους, Ἀ-
γίας, θείας καὶ Ἱερᾶς εἰκόνας τῆς Ὁδοδοξίας.

Πάσας τὰς Ἀρχάντους Ἀγίας Εἰκόνας τῆς Ὑπε-
ραγίας Θεοτόκου, εὐσέβως τιμῶντες, μετὰ πίστεως
προσπίπτομεν ἐκάστη αὐτῶν, μετὰ φόβου καὶ ἀγάπης
κατασπαζόμεθα αὐτὴν καὶ πανευλαβῶς προσκυνούμεν,
ἀτενίζοντες εἰς αὐτήν, ὡς εἰς αὐτὴν τὴν ἁληθῶς ἐν Οὐ-
ρανοῖς συμβασιλεύουσιν τῷ Υἱῷ Αὐτῆς Θεοτόκον Μα-
ρίαν καὶ δοξάζομεν τὴν ἐξ Αὐτῆς γεννηθέντα Χριστὸν
τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ
Πνεύματι δοξαζόμενον, ᾧ καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων Ἀμήν.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Ἐν τῇ 8ῃ σελίδι κάτωθεν τῆς Εἰκόνης τῆς α' Οἰ-
κουμένης Συνόδου ἀντὶ τῆς λέξεως σφαγὴ ἀνάγνωθι
τὴν λέξιν σφραγίς.

ΤΡΗΟΙΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

"ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΩΣ"

(Ι. ΧΑΤΖΗ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ)

2 ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ 2
ΑΘΗΝΑΙ